

Tak jak jsem byl s Mojžíšem tak budu s tebou

¹ Zamyslel jsem se, když jsem stál v místnosti a Billy Paul vhodil dnes ráno dvacet pět centů. Pamatuji si, jak jsem stál za tou stejnou kazatelnou když... Franci Weber, zdejší soused, chodili jsme spolu do školy. Bylo mi jednadvacet nebo dvaadvacet tuším, a jemu bylo už pětadvacet. A když on vhodil dvacet pět centů, pomyslel jsem: „Ó, jé, Frankie se už chystá zemřít, je tak starý. A-a nyní,“ pomyslel jsem si: „co bude se mnou, až mi bude tolik, pětadvacet?“ A nyní můj syn vhadzuje dvacet pět.

² To dokazuje, že čas pluje kupředu a na nikoho nečeká. Musíme pracovat, pokud je den, protože přichází doba, kdy už nebudeme moci déle pracovat. A mě se vždy líbil Longfellovův žalm života: „Až se budeme loučit, necháme po sobě stopy na písku času.“ Musíme dělat ty stopy, zatímco je můžeme činit, jeden každý z nás. Nedovolme promarnit ani jeden den, ale učiníme každý den nejlepší počet, nakolik jsme s to, pro Jeho slávu.

³ Několik večerů tomu, bylo to asi před dvěma nebo třemi týdny. Pán dal vidění, my všichni jsme si tím jistí. A měl jsem zvláštní vidění, které se mi dostalo zatím, co jsem byl dole v Kentucky. Řekl jsem partě, která se mnou byla: „Něco se jistě chystá stát.“

⁴ Viděl jsem před sebou asi o třetí hodině ranní v místnosti muže příšerně tmavé pleti; ne jako naší milovaní barevní bratři a sestry. Ten muž byl odlišný. Jeho tělo bylo samé vrásčité železo, a blížil se se svými mohutnými vztaženými pažemi, aby se mne zmocnil. Na svou obranu jsem měl malou čepel; nehodila se mi k ničemu, nebyl jsem schopen se pomoci ní ubránit. A proto, nějakým způsobem přišel Pán a pomohl mi, se dostat pryč od toho příšerného muže. On byl samé vrásčité železo. Mohl jsem jej vidět, jak pozvedl své paže, obrovské vrásky na jeho kůži, úplně jako železo pohybující se sem a tam. Domnívám se, že snad ani hard pressing kulka by neprorazila ten příšerný krunýř, jako nějaké zvíře, želva nebo něco podobného, na něm. A on šel po mně. Tuším, co to bylo a co to znamená.

⁵ Ale potom minulé úterý ráno, asi ve tři hodiny, přihodilo se ještě něco. Byl jsem doma. A přede mnou v místnosti se postavil Ten Božský, který mluvil slova, kterým jsem nerozuměl. A čas, který určil je už blízko. Neslyšel jsem ho příliš dobře, ale byl to Ten Božský. A On řekl:

„Ještě sedm dnů a budeš stát, jako Mojžíš stál,“ nebo „budeš jako Mojžíš,“ nebo něco co mělo souvislost s Mojžíšem. Až pomine dnešek, zůstává mi už pouze jeden den; to byl šestý. Nevím, co to znamená. Vím, že On to způsobí, ať je to cokoli. „Budeš stát,“ nebo „musíš stát,“ nebo „budeš jako,“ nebo se to nějakým způsobem vztahovalo k „Mojžíši.“ A já jsem o tom nikdy moc neuvažoval. Řekl jsem své rodině a svým milovaným, že jsem viděl Toho Božského. A přece, On promlouval jako člověk.

6 A potom jsem si všiml svého poselství z minulého večera, že Pán mi dovolil zvolit Mojžíše. A dnes ráno je to Mojžíš a jeho nástupce. A Písmo, ke kterému se chystám přiblížit dnes ráno, se vztahuje k Mojžíši a Jozuovi. A toto místo Písma, Jozue 1. kapitola, vždy bylo pro mne význačným místem Písma. Nikdy ve svém životě jsem na ně nekázal. Pokusím se to udělat dnes ráno.

7 Asi před dvěma lety, viděl jsem v místnosti Bibli, jak sestupuje a zastavila se na místě, kde jsem byl. Ruka byla vztažena seshora dolů a rozdělila stránky, převracela je; a sestoupila dolů, k Jozue 1,9. verši a zastavila se, pohybujíc se pozvolna. Čekal jsem na příchod této hodiny, až pocítím, že je to Boží vůle pro mne o tom promluvit.

8 Nezapomeňte večerních bohoslužeb, můžete-li přijít a nemáte-li jiné povinnosti. Pokud máte církev, která vás potřebuje, proč, doporučujeme vám, abyste šli do vaší církve.

9 Dnes ráno se chystáme modlit za nemocné, ihned po poselství. A myslím si, že následně se bude konat křest.

10 A dnes večer, jestli si to Pán přeje, chci kázat na Pět nesporných důkazů Církve a náš postoj vůči ní spolu s novozákonní církví a náš vztah k této církvi. A bohoslužba se začne, písně se budou zpívat o půl osmé; pokusím se přijít na kazatelnu v osm hodin. A zakončíme v devět třicet, bude-li si to Pán přát.

11 A doufám, že dnes, že ani jedině z těch slov, která... když přijdu k onomu pověření, že nikdo neopomene to upozorovat, neboť je velice důležité, abychom nyní odložili stranou všechno a uvažovali o tom, zatím co očekáváme na Ducha svatého.

12 Před tím, než přistoupíme k tomuto úžasnému, milostivému Slovu, chtěl bych požádat, aby můj dobrý přítel a spolupracovník doktor Lee Vayle, zdali by nepovstal a neuvedl nás v slovech modlitby, zatímco otevřeme Slovo. (Bratr Vayle se začíná modlit, prázdné místo na pásku -vyd.) Děkuji ti, bratře Vayle za tuto inspirovanou modlitbu

k Bohu.

13 Otevřeme nyní Písmo. Je zde tak mnoho, co bychom si mohli říci; nicméně když vidím mnoho stát okolo zdí a v předsíni atd. Věřím, že vyhlížíme úsvitu nového dne. Nuže, v Písmu, které hodláme dnes ráno číst, otevřeme 1. kapitolu Jozue. Budeme číst první knihu Jozue, první kapitolu, prvních devět veršů. A zatím co se chystáme...

14 Toto poselství se nahrává a bude rozesláno do mnoha částí světa. Chci požádat lidi na světě, ke kterým mi Pán dal tu výsadu, a u kterých jsem našel tu milost; říkám to zde dnes ráno, aby v budoucnu v naději, že se dostanu do vašich shromáždění a sejítí, abyste byli předem poučováni o tom, co Pán Bůh učinil, abyste mohli poznat Pravdu. A Ježíš řekl: „Pravda vás vysvobodí.“

15 Čtěme z Jozue 1.

... po smrti Mojžíše, služebníka Hospodinova, že mluvil Hospodin k Jozue, synu Nun, služebníku Mojžíšovu, rka:

Mojžíš, služebník můj, umřel; protož nyní vstaň, přejdi Jordán tento, ty i všechen lid tento, a jdi do země, kterouž já dávám synům Izraelským.

Každé místo, po kterémž šlapati budete nohama svýma, dal jsem vám, jakož jsem mluvil k Mojžíšovi.

Od pouště a Libánu toho až k řece veliké, řece Eufrates, všechna země Hetejská až do moře velikého na západ slunce bude pomezí vaše.

Neostojí žádný před tebou po všechny dny života tvého; jakož jsem byl s Mojžíšem, tak budu s tebou; nenechám tebe samého, aniž tě opustím.

Posilniž se a zmužile se měj, nebo ty uveď se v dědictví lidu tomuto zemi, kterouž jsem s přísahou zaslíbil otcům jejich, že ji dám jim.

Toliko posilň se a udatně sobě počínej, abys ostríhal a činil všechno podle zákona, kterýž přikázal tobě Mojžíš, služebník můj; neuchyluj se od něho napravo ani nalevo, abys byl opatrný ve všem, k čemuž se obrátíš.

Neodejdeť kniha zákona tohoto od úst tvých, ale

přemýšlovati budeš o něm dnem i nocí, abys ostríhal a činil všechno podle toho, což psáno jest v něm; nebo tehďáž šťastný budeš na cestách svých, a tehďáž opatrný budeš.

Zdaliž jsem nepřikázal tobě, řka: Posilni se a zmužile se měj, neboj se, ani lekej, nebo s tebou jest Hospodin Bůh tvůj, kamž se koli obrátíš.

16 A v pátém verši, asi v polovině verše, stojí psáno: Tak jak jsem byl s Mojžíšem, tak budu s tebou. Pokud to mohu nazvat téma, to je na co chci očekávat během několika okamžiků, a obrátit na to vaši pozornost. „Tak jak jsem byl s Mojžíšem, tak budu s tebou.“

17 A teď, minulého večera jsme putovali s dětmi Izraele celou cestu z Egypta, dokud jsme je nezastihli v Kádes. O, jaká důležitá lekce! Jaká důležitá věc, když jsme přirovnali přirozený Izrael, jakožto typ duchovní církve. Bůh jedná s Izraelem přirozeně; s církví v těchto dnech, kterou povolává z pohanů, lid pro jméno Své. Jedná s nimi v tom duchovním; obdobně jako s nimi jednal v tom přirozeném. Je to souběžná věc, ta jedná a ta druhá. Všechno, co Bůh s nimi učinil a všechno, co Bůh pro ně učinil a všechno, co oni v důsledku toho učinili, je pro nás příkladem. A nakolik jsme schopni vidět, Slovo bylo přinesené přesně to stejné. Obdobně jako v tom přirozeném, když zvítězili, nebo dvakrát, věnovali se radovánkám, vykřikování a tanci, oslavování Boha; stejně tak učinila církev a nyní čekala čtyřicet let na otevření něčeho jiného.

18 A když uvažujeme o Mojžíši, tom velkém služebníku Páně, jak při narození, v místě jeho narození, Bůh vyvolil jej pro toto dílo, při narození. A jeho život byl velice těžký. Poněvadž on je člověk a on si přeje žít jedním způsobem a Duch Boží jej vede jinou cestou. Jak zřetelně se chce dopustit hloupých rozhodnutí. Vždyť jednou nohou na trůnu, aby se stal dědicem světa; a pak se postaví na druhou stranu, být vyhnancem a poutníkem. Logicky je to jasně hloupost.

19 Ale shledáváme tu velkou lekci. Totiž, že člověk, který následuje Ducha, je hlupákem pro tento svět, poněvadž oni jsou z jiného království, vedení jinou cestou, vedeni Duchem. A Bože, dej, abych já a každý jeden z vás, mohl následovat vedení Ducha, neohlížeje se, bdící na zaslíbení Boží, očekávaje na jejich naplnění se.

20 A to je právě co Mojžíš učinil. Faraón četl to stejné Písmo, které četl Mojžíš. Faraón hleděl na to pouze jiným způsobem. Mojžíš viděl ty

stejně lidí jako faraón. Faraón je viděl jako otroky, hnětače hlíny. Mojžíš je viděl jakožto povoláné a vyvolené.

21 Tímto způsobem chci vidět církev živého Boha, ne jako nějakou bandu fanatiků, psanců, nýbrž jako vyvolené Boží; abych byl schopen položit můj život jako Mojžíš za tu velkou církev a její věc.

22 A nyní shledáváme povolání Mojžíše. Poté, co mu bylo dáno pověření, on selhal ve svém pověření, usiluje ho vykonat způsobem, který považoval za nejlepší.

23 A proto jsme znovu ponaučení, že nemůžeme uplatnit to, co považujeme za příhodné, musíme zvolit cestu, kterou Bůh považuje za nejlepší. A proto následovat Slovo Páně je vždy nejlepší. Zvolit cestu, o které řekl Bůh.

24 A když selhal, pozorujeme, jak utíká od obličeje faraóna na poušť, kde se ožení s Jetrovou dcerou, Zeforou. A poté, co se s ní ožení, narodí se mu syn, Geršom. Pak se usadí v klidu a pokoji, jak je obvyklé v pastýřství skotu.

25 Ale jednou Bůh uslyšel křik svého lidu, Bůh se rozpomenul o své smlouvě s tímto lidem. Nejen to, nýbrž si také vzpomenu, že má služebníka, kterého si povolal a vyvolil, a že má smlouvu s tímto služebníkem. A Bůh nikdy nemění svou smlouvu ani nemění svá přání ani nemění cokoli jiného. Bůh vždycky dodržuje svá zaslíbení. Ačkoliv Mojžíš jej zklamal a dopustil se špatnosti, Bůh přece dodržel svou smlouvu. Když Bůh člověka do něčeho povolává, pak to musí učinit, prostě jít a učinit to.

26 Někdo se mne jednou zeptal: „Máme nyní hledat darů pro naši službu?“ Nějací metodističtí bratři, kteří zrovna přijali Ducha svatého.

27 Řekl jsem: „Nikoliv, nečiňte toto. Když to činíte, pak vás Bůh nemůže použít.“ Řekl jsem: „Jediná věc, která je zapotřebí, je jít kupředu a být křesťanem. Pakli tě Bůh povolal, On tě postaví přesně, kam patříš.“

28 Obvykle ti, kteří hledají a pokoušejí se dostat věci, jestliže jím Bůh něco dá, pak budou, více nebo méně ohyzdným rouchem. Obvykle muž, který je Bohem povolán, je muž, který se pokouší před Ním prchat, pokud vůbec; Mojžíš a Pavel a ti ostatní pokoušeli se uniknout tomu povolání.

29 Ale shledáváme zde, že Bůh navzdory všem selháním, jichž se dopustil Mojžíš, stále držel na něm svou ruku. A On jej povolal, aby šel

a vykonal svou službu, povolal jej do jeho pověření. A jaká útěcha to musela být pro Jozue, když slyšel Boha říci: „Tak jak jsem byl s Mojžíšem, tak budu s tebou.“

³⁰ Nicméně, jestliže se pokouším a klesnu, Bůh mě neopustí. Nemám příliš důvěry k někomu, který se příliš bojí něco podniknout. Raději bych byl nalezen v poklesku, než příliš líný, abych se pokusil.

³¹ Jednou se vyprávělo, že společnost Ballard And Flour zaměstnala muže a nechala mu napsat své jméno, a ten muž neměl gumičku na konci své tužky. A pan Ballard řekl mu, řekl: „Proč nemáte gumičku?“

On řekl: „Já nedělám chyby.“

³² On řekl: „Pak vás nemohu upotřebit. Poněvadž, jestli děláte chyby,... vy neděláte chyby a nejste k ničemu.“ To je pravda.

³³ Bůh vás nepopotahuje k zodpovědnosti pro vaše chyby. On vás popotahuje k zodpovědnosti pro váš záměrný hřích. „Ten, kdo záměrně hřeší po přijetí poznání pravdy.“ Ale člověk, který hodlá něco docílit, se dopustí nehorázných chyb, dokonce padne. Dopustí se chyb. Pakliže je božským způsobem povolán a Bůh je v jeho srdci, povstane znovu.

³⁴ Bývalo zvykem před léty, že přicházeli sem do modlitebny a možná že jsou zde dnes ráno přítomni, jistý malý muž a jeho žena. Měli ve zvyku zpívat píseň, která mne vzrušovala, něco na tento způsob:

*Promiň mi, Pane a vyzkoušej mne ještě jednou
budu patřit Tobě, pokud Ty budeš patřit mi;
Pakli padnu, nebo zklam, dovol mi povstat
a pokusit se znovu, promiň mi,
Pane, a vyzkoušej mne ještě jednou.*

³⁵ To se mi líbí. Neboť každý dobrý voják je náchylný ke zranění a úrazu. Zůstává-li však nadále vojákem a má cíl a věc, za kterou bojuje, on povstane a pokusí se, a to znovu. Každý dobrý voják Kříže učiní totéž.

³⁶ A Jozue, ten nový velitel armády poté, co Mojžíš zemřel, vida, jak Bůh setrval s ním v jeho chybách, pozdvihl nahoru své pověření.

³⁷ Bez ohledu na to, co Mojžíš učinil, Bůh respektoval Mojžíšův úřad. On byl prorokem. On byl nade všechny proroky. On byl skutečně

více, než každý prorok, kterého měli. Když jeho vlastní sestra se mu vysmála za to, že se oženil s etiopským děvčetem; On je přivolal spolu a On řekl: „Vy se nebojíte Boha?“ Řekl: „Bude-li mezi vámi někdo duchovní nebo prorok, budu k němu mluvit ve viděních a dám se mu poznat ve snech. Ale není to tak s Mojžíšem; k němu mluvím tváří v tvář. Vy se nebojíte Boha?“

³⁸ Vidte, to není správná věc šlapat po Božích lidech. Pakli to činíte, raníte je. Bůh pověřil Mojžíše; a jeho poklesky neznamenaají nic. Bůh znal jeho srdce.

³⁹ A jednou si Mojžíš stěžoval na to, že má moc práce. A proto Bůh vzal svého Ducha, rozdělil jej mezi sedmdesát. Oni neměli více Ducha, než na začátku. Pouze jednu věc, měli víc mechaniky, a stejné množství Ducha.

⁴⁰ Bůh může vložit plnost svého Ducha na Muže, pokud se mu to líbí, nebo může roztrousit jej mezi tisíce, je-li mu to libo. Jednou vložil plnost svého Ducha na Muže, který se jmenoval Ježíš, nyní jej roztrousil všude ve svých církvích. Bůh ostříhá své pověření.

⁴¹ Nyní Jozue, ten novopečený válečník. Zůstali pouze dva, kteří opustili zaslíbenou zem, byli to Jozue a Kálef. Nyní Jozue, ten novopečený velitel měl vést armádu, tu druhou, na místě, které zastával onen velký muž Mojžíš. Nebyl to snadný úkol.

⁴² A uvažuji o kazateli v dnešní době, který je Bohem povoláný a staví se ve stopách, ve kterých stál Ježíš, jaký rozkaz! Jaké pověření, ale každý, který je Bohem povoláný, je pověřen se postavit na to stejné místo. „Budu s vámi, ano ve vás do konce cesty.“ Každý kazatel je povolán postavit se kam je Jemu libo. „Skutky, které já činím, i vy činit budete.“ Každý kazatel je určen Bohem a je mu přikázáno stát ve stopách Ježíše Krista a vykonat povinnosti, které vykonal Ježíš. To je prostě příkaz!

⁴³ O, jaký to musel být pocit, když Jozue stál onoho jitra, hovořil s Bohem. On řekl: „Neopustím tě; a tak jak jsem byl s Mojžíšem, tak budu s tebou; nikdo před tebou neobstojí po všechny dny tvého života. Budu ničit a dělit. Učiním cestu schůdnou. Buď zmužilý a neochvějný. Neměj strach,“ to znamená být zmužilý. „Neboj se. Jsem s tebou a převedu tě.“ Jaké pověření dáno tomu novopečenému muži, volajícímu se Jozue!

⁴⁴ Je zde spousta typů, kterými bychom se mohli zabývat, ale některé z nich vynecháme. K příkladu jak Mojžíš ztělesňoval církevní

věk, který je přivedl k Sinaji, k jejich teologii; jak bylo řečeno minulého večera. Mojžíši nebylo dovoleno dovést izraelské děti do zaslíbené země, poněvadž on selhal.

45 A církevní organizace, denominace selhaly. Ony církve neprovedou! Bůh si vzbudí nový systém, nedenominační systém moci Boží, která dovede církve do zaslíbené země. Organizace a denominace to zmátly; každá podle své vlastní teologie, každá podle svého vlastního smýšlení. Ale Bůh vezme svého svatého Ducha a vzbudí svého Jozueho, který zavede církve do zaslíbení; bez žádných denominačních pořádků, ale provede církve Jeho.

46 Mojžíš selhal; on byl zákonodárce. A Jozue byl povolán milostí a on vedl církve dále.

47 Shledáváme také, že Jozue, který znal své pověření věda, že toto bylo vloženo do jeho rukou, že Bůh povolal jej za určitým úkolem, a že nesmí selhat, kráčel opatrně před Bohem. A když svolal lidi a řekl jim, že Bůh dal mu pověření, pozorujte, jaký byl požadavek tohoto lidu. Oni řekli: „Budeme tě následovat, jak jsme následovali Mojžíše; pokud uvidíme ty stejné věci, které následovaly Mojžíše, že následují tebe. Buď jenom mocný a zmužilý.“

48 To by měl být požadavek pro každou znovuzrozenou osobu dneška. Jestliže jsme požádáni k následování; pak ať uvidíme znamení, která následují věřícího, jak řekl Ježíš: „Věci, které já činím, i vy činit budete.“

49 A prosil jsem vás předtím, abyste si byli jisti tím, že vaše duchovní srdce bude dneska ráno otevřeno, poněvadž doufám, že uchopíte to, co říkám. Sedíce s denominačními lidmi, všechny druhy organizací jsou dnes toto ráno shromážděny, počínaje katolíky a protestanty a mnoho jiných druhů, a proto toto bude zjeveno Duchem - naplněným, samozřejmě.

50 Nyní Jozue se měl chopit tohoto příkazu. Lidé řekli: „Nechť Bůh bude s tebou, tak jak byl s Mojžíšem a budeme si jisti, že tentýž Duch, který nás doposud vedl, nás provede.“

51 Ó, jak má církev vypadat dnes ráno a najít Ducha, působícího mezi lidmi, jestliže chcete tu domácí církev, ve které Duch vzbudil Krista z mrtvých, ten Duch svatý, který se bude pohybovat mezi lidmi. To je Duch, kterého Bůh vzbuzuje v těchto posledních dnech, aby dovedl lidi do oné jiné země, do plnosti zaslíbení všech Božích požehnání, a do plnosti pověření Jím uděleného, neboli zaslíbení. „Toto

zaslíbení je pro vás a vaše děti.“ Obdobně jako Izrael hledal zaslíbenou zemi věda, že se někde nachází, protože tam už někdo byl předtím, stejné je to s církví! Víme, že někde se nachází země. Někde se nachází moc, poněvadž někteří tam už byli. Víme, že tato země leží na druhé straně řeky, kam směřujeme dnes ráno a pokoušíme se jít do zaslíbené země.

⁵² Jozue věděl, že tato země tam byla. On šel první a našel ji, a pak se mohl vrátit jako svědek.

⁵³ Bohem povolání kazatelé by neměli být tak napěchováni teologií; ale měli by navštívit tuto zem, kam směřujeme, a přinést zpátky důkazy Božské lásky a moci Ježíše Krista a ozřejmit to ve svých shromážděních, že tam je země na druhé straně řeky.

⁵⁴ Nuže, minulé noci, když jsem kázal: „Jít k Jordánu.“ Když přijdeme k této řece, ona nás rozdělí. Ona nás rozdělí. Až se jednou nalezneš na druhé straně, něco se s tebou přihodí.

⁵⁵ Nuže, Jozue, v tom všem uvědomuje si závažnost tohoto příkazu, ale má jistotu, mohl být nebojácný. Mohl být, my bychom na to dnes řekli neohrožený, za předpokladu, že směřoval správným směrem. Mohl rozpoltit horu, která chtěla způsobit, aby se vrátil zpátky, ale on se ubíral správným směrem.

⁵⁶ Tak může církev živého Boha být neohrožená a nebojácná ve víře, jestli se ubíráme správnou cestou. Neboť On řekl: „Tak jak jsem byl s Mojžíšem tak budu s tebou. Nezanechám tě ani tě neopustím.“ On nikdy neopustil Mojžíše. On nezanechal Jozue. On nezanechá nás! On bude s námi.

⁵⁷ A když pozorujeme Jozue jak nese své pověření, u vědomí zodpovědnosti vedl jej nyní skrze země, kterými museli projít do jiné země. On měl ustanovit království. Měl mezi ně rozdělit dědictví. Věděl, že jeho pověření je obrovské, mnohem větší než to, které vykonal Mojžíš. Jozue měl větší dílo, než to, které vykonal Mojžíš.

⁵⁸ Další věc, on je měl vést podél hranic, uprostřed jejich bratrů. Oni zrovna okusili krev. On je musel porazit. Musel je utišovat, zatím co pochodovali.

⁵⁹ To stejné je dneska s tou novou letniční skupinou, která nyní vstává, ona okusila denominacionalismus. Je tak nesnadné je tam udržet.

⁶⁰ Před několika lety říkali: „Přijdi, bratře Branhame,“ když tato

služba prvně začínala, „začneme organizaci, postavíme všude památníky.“ Já nehledám památníky. Já vyhlížím po příchodu Páně.

61 Zformovali malý kult pojmenovaný „pozdní déšť,“ přestěhovali se do Kanady a do Kalifornie, ale to ztroskotalo. Poněvadž to nemůže fungovat. Co to bylo? To jediné co oni poznali; oni vyšli z těch věcí, ale byli tím nicméně poznamenáni. Museli si ponechat něco, čím by se zaneprázdnili.

62 Ale, bratře, opravdová církev živého Boha nepotřebuje žádné formy, nepotřebuje žádná vyznání víry. Je vedena mocí Boží, která je v srdci každého jednotlivce. Mineš své bratry. Nehádej se s nimi. My jsme něco víc než oni. Nehádej se s nimi; prostě je mineš.

63 Chci, abyste si všimli veliké věci, která se zde udála. Byl zde Ezau, Moáb, a ti ostatní, o kterých jsme referovali uplynulé noci. Mnozí z těchto lidí, mnozí z nich byli ve skutečnosti okrajovými věřícími. Byli právě na hranici.

64 Ó, musím se zde na chvíli zastavit, snad na minutku. Mnozí lidé vztahují zaslíbenou zemi na Tisíciletí. To není pravda. Zaslíbená země má války a zabíjení. Tisíciletí nebude mít už více válek a zabíjení. Ona se vztahuje na Ducha svatého, bitevní pole.

65 Ospravedlnění; opustili Egypt. Jsou zde tři etapy jejich cesty. Opustili Egypt; pod ospravedlněním, věříce Slovu, oddělili se od Egyptanů a ubírali se pryč. Přešli Rudé moře a zbořili věci za sebou; to bylo posvěcení skrze Krev, která usmrcuje všechny zlé lidské žádosti, druhá etapa poutě. Ale třetí etapa byla, když překročili Jordán do zaslíbené země, kde leželo jejich dědictví. Jejich dědictví nikdy neleželo v Egyptě, přes to, že Bůh jim v Egyptě žehnal.

66 Vy Luteráni, kteří věříte v ospravedlnění; vaše dědictví, pokud jste povolání, zde neleží. Jestliže jste opravdovými Luterány, je to o hodně dál, než se kdykoli dostanete.

67 Vy Metodisté a Nazarejci a Svátostní poutníci a Církev Boží, kteří věříte v posvěcení, usmrcení zla, které je ve vás, vytržení kořenů zla, patříte na druhou stranu řeky.

68 Ale vy, muži a ženy, ve kterých se něco nachází, volajícího, hlubina po Hlubině; je zapotřebí překročit Jordán, a tam na druhé straně řeky je země.

69 Řekl: „Minete vaše bratry. Musíte minout vaše bratry, a oni jsou blízko u hranic. A když je minete, neříkejte jim nic. Ezauovi jsem dal

jeho horu. Moábovi jsem dal jeho vlast. A nechci, abyste se hádali s nimi a obraceli je. Pohybujte se něžně. Víte, kam směřujete. Neberte jim jejich zvyky.“

⁷⁰ Moáb měl falešného proroka, biskupa jménem Balám, který sestoupil dolů mezi shromážděné a pokoušel se je přimět k zorganizování a sjednocení, poněvadž byli bratry. Ale nebyli! Byli polovičatí (nevlastní) bratři, ne opravdoví bratři! Jestli ve svém srdci...

⁷¹ „Nehádej se s ním; jdi prostě dál, nech jej v klidu. Zaplať jim za to, co dostaneš, když budeš procházet jejich krajem.“ On byl právě k tomu předurčen. Kdyby On předpokládal nebo předurčil Moába, aby se připojil k Izraeli, pak by se oni připojili. Jestliže by předurčil Ezaua jít s Izraelem, pak by Ezau skočil a šel. Ale On mu dal dědictví na oné straně řeky.

⁷² Nebo jak se můžeš pokoušet přimět Luterány, aby to viděli, Baptisty, aby to viděli, všechny Presbyteriány a Nazarejce a Svátostní poutníky? Netupte je. To je vše, co oni vědí. Toť je vše, co v nich je.

⁷³ Ale pro vás, kteří věříte, (Ó Bože), pro vás, kteří o tom víte, pro vás, kteří v sobě něco máte, co volá po Hlubině. Pokud celá hlubina, kterou máte, byla uspokojena, pak stůjte, kde jste. Ale pokud se jedná o mne a můj dům, pro mne existuje něco víc, než vidí on! Je země za řekou, někde, je zde nadále volání hlubiny po Hlubině. Nemohu být uspokojen jejich teologií. Nemohu být uspokojen pěkným kostelem. Nemohu být uspokojen skvělou kampaní. Nemohu být uspokojen malou uzdravovací bohoslužbou. Je zde volání něčeho většího než to.

⁷⁴ A proto, nechte je na pokoji. Jděte přímo. Nehádejte se s nimi. Jdeme do jiné země. Oni nebyli určeni, aby šli s vámi. Jak mohou dva kráčet spolu, pokud nebudou souhlasit? Ale, vám milujícím Boha, vám, kteří jdete... povolání Bohem!

Dobře, říkají: „Bůh nám dal tuto církev. Bůh učinil to.“

⁷⁵ To souhlasí. Bůh řekl: „Dávám Ezauovi tuto horu; nedotýkej se jej. Neboť Já mám pro tebe něco jiného. Překroč na druhou stranu!“ Amen!

⁷⁶ To je moje touha, bratři, vidět moji církev překročit do jiné země, touha dospět oné druhé strany. Jestliže se prvně zde něco nachází, volání, pak bude něco, co odpoví na to volání. Prostě se usadit a věnovat se pastevectví skotu, to ti prostě nestačí. Připojit se jednoduše k církvi a nechat si jméno zapsat do knihy, to ti nestačí.

Poněvadž je zde něco volajícího, z druhé strany hřebene tam za obzorem, volání z toho hřebene, a z oné strany Jordánu, až padneš v objetí Boží, na oné straně. Hlubina volající po Hlubině!

⁷⁷ Jozue si byl vědom, že jeho povolání bylo ohromné. Už jste si toho povšimli, když Jozue přikročil k překročení Jordánu, jak Jozue pamatoval na svoje pověření? „Nechť tato kniha Zákona, mé Slovo, neodstoupí od tvých úst.“ Jinými slovy: „Jozue, nejsem zvědav, co řekne ten který kmen, co řekne duchovenstvo. Stůj se Slovem, neboť tehdy budou tvé stezky prospěšné. Nezáleží kolik znamenitých skutků, vykonali, kolik nepodstatných věcí učinili, a kolik organizací učinili; stůj se Slovem, Jozue!“ Ó, ach! „Stůj se Slovem! Toto Slovo, toto Slovo neodstoupí od tvých úst!“ Dovolte, že to znovu přečtu.

Toliko posilň se a udatně sobě počínej, abys ostríhal a činil všecko podlé zákona, kterýž přikázal tobě Mojžíš, služebník můj; neuchyluj se od něho napravo ani nalevo,...

⁷⁸ Pakliže Slovo velí učinit jistou věc, učiň to! Nejsem zvědav, co o tom řekne organizace, učiň to tak jako tak! Toto je Jozue, kterého vyhlíží Bůh. Neodchyluj se ani o coul, ani na čárku. Stůj přímo se Slovem!

... neuchyluj se od něho ani napravo... ani nalevo, abys byl prospěšný...

⁷⁹ Ó, myslíte si, že jste prospěšní, když stavíte veliké kostely, připojíte deset tisíc k vaší denominaci. To není úspěch. To vás nepřiblíží ani jeden krok k zaslíbení. Co je nám zapotřebí, je více Boha, více svatého Ducha!

... abys byl prospěšný ve všem kamkoli se obrátíš.

Neodejdeť kniha Zákona tohoto od úst tvých, ale přemýšlovati budeš o něm dnem i nocí,...

⁸⁰ Když uvažuješ o něčem, co míníš učinit, podložíš to Slovem Božím? Nacházíš svou libost v Slově Božím? Kážeš to, co je Bible? Nebo se podobáš mnohým dnes, přilíš mnohým: „Učíce učení a přikázání lidská?“

Neodejdeť kniha Zákona tohoto od ruky tvé, nebo od úst tvých;...

⁸¹ „Úst tvých,“ toho, co řekneš. Nestačí to jenom přečíst a jít od

toho pryč. Vyslov to! Žij tím! Uč to!

... Ale přemýšlovati budeš o něm dnem i nocí, abys ostríhal a činil všechno podle toho, což psáno jest v něm:...

⁸² Vidíte, jak bude vypadat Jozue dnešního dne? Vidíte, jaký bude Jozue té duchovní církve? Bude to ten stejný Jozue, který byl v oné přirozené církvi. Duchovní církev musí být ta stejná.

⁸³ Pakliže Bible říká: „Nenarodí-li se člověk znovu, nemůže vidět království Božího,“ pak duchovní Jozue řekne Amen.

⁸⁴ Jestliže Bible říká: „Ježíš Kristus, ten stejný včera, dnes i na věky,“ duchovní Jozue řekne tu stejnou věc. On je ten stejný.

⁸⁵ Jestliže Bible říká, tato Kniha, toto Slovo říká že, „Čekajte v Jeruzalémě, dokud nebudete naplněni mocí z Výsosti. Poté co Duch svatý sestoupí na vás a vy budete mými svědky,“ duchovní Jozue řekne tu stejnou věc.

⁸⁶ Jestliže Petr v den Letnic řekl: „Pokání čiňte a dejte se pokřtít jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů vašich a přijměte dar svatého Ducha,“ duchovní Jozue se nikdy neodchýlí ani na jedinou čárku, ale vykoná přesně to, co říká Slovo.

⁸⁷ Jestliže Marek 16 říká: „Jdouce po všem světě, kažte evangelium. Kdo uvěří a pokřtí se, spasen bude; kdož pak neuvěří, bude zatracen. Znamení pak ti, kteří uvěří, tato míti budou: ve jménu mém ďábly budou vymítati, jazyky novými mluvit, hady bráti, a jestliže by co jedovatého pili, neuškodí jim; na nemocné ruce vzkládati budou a dobře se míti budou,“ duchovní Jozue řekne tu stejnou věc. Bude rozmyšlet o tom dnem i nocí, aby byl úspěšný na svých cestách.

⁸⁸ Chci, abyste si všimli, co se událo. Když Jozue měl svou první kampaň, svou první příležitost dokázat, že byl opravdovým Jozuem. Izrael to měl poznat.

⁸⁹ Bez pochyb duchovenstvo mělo na to zcela jiný názor. Oni říkali: „Budeme zde tábořit do jara nebo léta dokud Jordán nepoklesne.“

⁹⁰ A pohleďte, jak Bůh hází hloupé malichernosti před toho duchovního Jozue.

⁹¹ Přivedl jej zde v měsíci dubnu, kdy průtok v Jordánu je tři nebo čtyřikrát větší. On jej zkouší, aby se přesvědčil, jestli je to opravdový Jozue.

⁹² Ať třeba nic nevychází! Nechť všichni ostatní prospívají. Nechť...?... prospívají. Nechť lidé, kteří mají formu pobožnosti a zapírají její moc, prospívají, nechť vás strkají dozadu. Ale jestliže víš, kde máš stát, budeš stát. Bez ohledu, třeba tě svět zcela odmítne, budeš stát stejně tak. Neodchýlíš se od tohoto Slova.

⁹³ V Jordánu byl průtok tři nebo čtyřikrát větší; strašidelný, hrozný pohled, kalný. Ale Jozue řekl: „Bůh řekl, během tří dnů přejdeme. A my přejdeme!“

⁹⁴ Nyní duchovenstvo řeklo: „Počkej na chvíli Jozue. Jsme vzdělání muži. Jsme chytrí. Mnozí z nás jsou inženýři z Egypta. Víme, jak se dělají takové věci, a proto budeme čekat, dokud se tento pramen nevyčerá. A pak můžeme to překročit. Nebude to snadnější?“

⁹⁵ „Nezajímá mne, co si o tom myslíte. Bůh řekl tři dny a přejdeme. A my skutečně přejdeme! Přejdeme během tří dnů.“

⁹⁶ Pozorujte, co činil Jozue. Koho postavil na začátek, duchovenstvo? Nikoli, pánové. On postavil na začátek Slovo. Řekl: „Vezměte tuto truhlu! A všichni kněží nechť stojí zdaleka; postavte se za ní. Nepokoušejte se jí vést; nechť ona vede vás.“

⁹⁷ To je ten dnešní problém. Pokoušíme se jít před Slovem, obejít ho a přizpůsobit toto Slovo tomu a ono Slovo tamtomu. Nechť budou požehnána vaše srdce. Co je dneska zapotřebí, je následovat Slovo!

⁹⁸ Slovo ukazovalo cestu. Když přišlo k Jordánu, on se otevřel a oni přešli na druhou stranu. Jeho první kampaň, první věci postavil na začátek. Sledoval tím účel. Sledoval tím účel, poněvadž Bůh mu přikázal: „Stůj se Slovem. Nechť Slovo to provede.“ Každá kampaň, když vycházeli do války, protože Bůh jej přiměl, aby postavil truhlu na začátek.

⁹⁹ Potom, když truhla šla vpředu, kdo ji následoval? Zpěváci a hudebníci s nástroji, dřív než se odehrál boj. Haleluja!

¹⁰⁰ Toto je nám dnes zapotřebí, toto je, co jsme měli dnes ráno: zpěváci, hudební nástroje, hudba, radost. Pak postavíme Slovo na začátek, čtení Slova. Pak se začne boj. Jsme zavázání k vítězství, musíme prostě zvítězit. Stůjte s tím, držte se Jeho povelu a to vás bude ostríhati v hodině nouze.

¹⁰¹ On měl k tomu pádný důvod, pamatujte, když šel na druhou stranu. Nežli přešli na druhou stranu, poslal vyzvědače, aby vyšpehovali, dva zprostřed nich, aby provedli průzkum země. Tak tedy,

Mojžíš poslal celou skupinu, ale oni se vrátili zpátky zmateni. Pozorujme tedy tuto novou službu. On nic takového neudělal. On věděl, že kde je tisíc pět set různých názorů, tam je i tisíc pět set zmatků. Ale on poslal dva a řekl: „Jděte tam a vyšpehujte tuto zem.“

¹⁰² Nyní chtěli bychom přistoupit k něčemu a nechci, aby to uniklo vaší pozornosti. On řekl: „Nuže, když se dostaneme na druhou stranu...“ Oni přešli, prohlédli tuto zemi, aby se ubezpečili v tom, že zaslíbení je správné, aby se přesvědčili, jaká že je to země, a jak mají do ní vstoupit. Oni přešli na druhou stranu. Jména těchto špehů jsou neznáma. Ale když vešli do této země, vstoupili do samotného Jericha. A co se jim přihodilo, když přišli do Jericha? Vešli do domu nevěstky, ženy nepočestné.

¹⁰³ Chtěl bych zde nakreslit obrázek. Snad to není správné, ale chtěl bych vás jenom nasměrovat. Neznáme historii Raab. Víme pouze, že byla prostitutka. Připustme, že vyrůstala v rodině chudých lidí a tak se stala nepočestnou ženou. Je to krásná mladá žena. Vycházela do ulic, aby zajistila živobytí pro svou invalidní matku a otce; neměla jinou cestu, jak si vydělat, pouze prodat své mravy, své tělo. Mohu si představit, jak neustále si uvědomovala, že to je špatné. Bylo v ní něco, co jí říkalo: „Nuže, to není správné tak postupovat.“ Věděla, že to není správné.

¹⁰⁴ A jednou uslyšela, že je zde Bůh, který se pohybuje. Její srdce se začalo chvět. Potkala posla z tohoto význačného hnutí, který jí řekl, co se má stát. Co ona řekla? Tedy, Jozue měl znamení, Jozue měl ta stejná znamení, která měl Mojžíš, přesně. A proto když on... Raab si nežádala vidět Jozuovo znamení; ona jenom slyšela.

¹⁰⁵ Je to typ církve, typ pravé církve, která byla vytažena z prostituce. „Dnes jsem metodista, zítra jsem baptista, pozítří jsem presbyterián,“ vytažena ven z prostituce.

¹⁰⁶ Ale náhle, malý kazatel přišel do města a řekl: „Je zde živý Bůh, který žil včera a je ten stejný dnes. Jeho moc je ta stejná. Činí tytéž skutky, které činil, když byl zde na zemi.“ Jeho agenti jsou na cestách.

¹⁰⁷ Tak tedy nevěstka Raab, která je známa jako nevěstka, byla typem věřícího pro dnešní den, opravdového věřícího. Ona neřekla: „Slyšela jsem, že Jozue může činit znamení, protože on je nástupce Mojžíšův. Chtěla bych vidět tato znamení. Až uvidím tato znamení, tak tomu uvěřím.“ Dobře, on vůbec nemusel ukázat tato znamení, protože ona každopádně věřila. Ona nebyla Tomáš. Ona tomu věřila.

108 Nuže, Mojžíš, když měl tato znamení, šel dolů a předvedl tato znamení, ale tato znamení nezavedla do zaslíbené země. Nikoliv. Znamení byla důkazem tohoto pověření.

109 A Raab tomu věřila, aniž cokoli viděla. Ona řekla: „My se všichni třese.“

110 Není divu, Nikodém řekl: „Mistře, my víme, že jsi Utěšitel, který přišel od Boha, neboť nikdo nemůže činiti tyto věci, leč by Bůh byl s ním. My to víme.“

111 Svět to dneska ví! Billy Graham křičí: „Musíme se vrátit k Letnicím!“ Rada církví křičí: „Musíme se vrátit zpátky k prorokům, k těm, kteří mluví v jazycích, vykládajícím jazyky, k Božskému uzdravení, uzdravovatelům v našich církvích, dovolující Duchu Božímu zvolit si jeho cestu.“ A Bůh vyřkl své provolání. Lidé pocítují opravdovou zbožnost a říkají: „Všechno co je v našich srdcích, v nás selhalo.“

112 Nuže, ona nemusela vidět Jozuovo znamení, které mohl předvést pomocí své ruky, nebo hole. Ona věřila. Ona řekla: „Slyšela jsem a věřím a nyní si žádám milost.“ Ó, kéž bychom si mohli z toho vzít zde ponaučení! „Prosím si o milost, pro mne a pro můj dům.“

113 Podívejte se na onoho Římana tehdy v noci, který vytasil svůj meč a hodlal se zabít, ten vězeňský strážce. Pavel řekl: „Nečiň si křivdy, všichni jsme zde.“

Řekl: „Co mám činit, abych byl spasen.“

114 Řekl: „Věř v Pána Ježíše Krista, ty i tvůj dům budete spaseni.“

115 „Jakže? ‚Ty i tvůj dům‘?“ Jistě. Tvůj dům bude spasen s tebou. Jakže? Jestli máš dostatek víry pro své spasení, můžeš mít dostatek víry pro svou rodinu, aby byla spasena. Ano, ty a tvůj dům!

116 Pohledte na Raab. Raab řekla: „Smilujte se nade mnou! Ušetřte mne. Nechci zemřít uprostřed těch nevěřících. Nechci zemřít jako zvíře. Chci zemřít v ramenech Jahve. Věřím vašemu Bohu, neboť On je Bůh nebes a země. On činí věci viditelné; On činí věci skutečné. Neviděla jsem ještě, jak On to činí, ale každopádně tomu věřím.“ Vidíte, ona nikdy neviděla Jozue; ona pouze slyšela o Jozue. Ona nikdy neviděla Boha, ona nikdy neviděla žádné skutky Boží; pouze slyšela. Jiní to viděli, ale ona věřila slyšením toho. Nyní řekla: „Žádám si o přízeň pro mne, mého otce a matku. Oni jsou oba staří a zmrzačení. Mám nějaké bratry. Chci mít víru za ně.“

117 A ti špehové, kazatelé, řekli: „Ano, on bude procházet touto cestou a my se chystáme zabrat tuto zemi. A teď jestli si žádáš, aby byli spaseni, přiveď je do toho domu.“ Haleluja! „Jestliže tomu věříš, jdi a přiveď je sem, neboť nebudeme zodpovědní, budou-li na ulici. Ale jestli je přivedeš do toho domu, pak budeme zodpovědní,“ haleluja, kde tento malý červený provazec měl viset v okně. „Budeme zodpovědní, jestliže je přivedeš sem do tohoto domu.“

118 Ó, bratři, jestliže by byl někdy čas, kdy jsme měli přivést naše milované do domu, je to dneska. Dům víry. Uved' je dovnitř, neboť přichází čas otřesu. Naši otcové a matky a bratři a sestry jsou v bezpečí pouze v tom domu, neboť Boží moc znovu zatřese krajinou. Jistě. A jenom dům víry bude zachráněn.

119 Nuže, on řekl: „Nebudu zodpovědný, jestliže je neuvedeš do tohoto domu.“ A ona je přiměla přísahat, že nezničí ji a její rodinu. On řekl: „Jestliže je uvedeš dovnitř, budou v bezpečí.“ Spustila je dolů z tohoto místa a oni šli pryč.

120 Ta velká nevěstka Raab se stala věřící. Vzal jsem zde nedávno její historii poté, co ji vzali na vědomí a přivedli k víře, poněvadž díky svému doufání v Boha byla přivedena do víry Izraelců, stala se proselytkou. Pak se dvořila armádnímu generálu Izraelské armády. Pozorujte, co Bůh učinil pro tuto ženu! A oni měli... Přestěhovali se do Betléma a měli syna; a ten syn, dal mu jméno Bóz. A z... Bóz, se oženil s Rutou, a z Ruty a Bóze přišel Jesse; z Jesseho přišel David; z Davida přišel Ježíš. Haleluja!

121 Proč? „Víra přichází slyšením, slyšením od Boha, toho, co Bůh nebe a země, věřit v Něj.“ Čemu věřit? Pověření, které Bůh dal muži jménem Jozue, věření tomuto pověření.

122 Jozue měl víru ve své vlastní pověření, obdobně jako Mojžíš měl víru. Mojžíši nic nevycházelo, vypadalo to, že mnohokrát selhal, ale byl na cestě k triumfu, a pak zemřel na této Skále. Andělé jej odnesli pryč.

123 Bože, dovol mi takto odejít. Dej mi udržet moje pověření; až jednou, až jednoho dne budu připraven zemřít, uvidím tu Skálu, jak leží vedle mne.

Jozue drží své pověření. Nicméně měl... Bůh to udržel ve svatosti, protože on stál těsně se Slovem.

124 A teď, Raab věděla, že Jozue měl své pověření. Necht' toto nyní

neunikne vaší pozornosti. Uschovejte tyto věci ve svých srdcích. Jozue měl pověření; Raab je uznala dřív, než cokoli uviděla. Věděla, že Jozue měl Boží moc, pomocí které zabere tuto zemi. Žádala si milost. Bůh ji milost udělil a nyní, když Jozue vešel do této země, víme jistě, že byla ušetřena.

125 Ale Jozue měl zde další velké pověření, měl rozdělit tuto zemi mezi lid.

126 Nuže, zapamatujte si: „Nechť tato kniha Zákona neodstoupí od tvých úst.“ Oni měli Boží Slovo: „Tak jak jsem byl s Mojžíšem, tak budu s tebou, nenechám tě samého. Ty mě třeba zklameš, ale Já tebe nezklam. Ale když ty mne zklameš, moje milost je postačující, přivedu tě ihned zpět. Jen prostě pokračuj. Pokud budeš stát s mým Slovem, postarám se o tebe.“

127 Nuže, on musel nyní rozdělit zemi a bylo zde dvanáct kmenů, pro které to bylo zapotřebí učinit. Tak tedy, co kdyby měl zde nějakého mazlíčka; co kdyby měl rád kmen Gád méně než kmen - kmen Efraima, kmen Josefa více než Judův? Ale on to tímto způsobem neprovedl. Rozdělil to podle Slova zjeveného skrze Ducha. Rozdělil to podle pokolení. Och! Díky rozeznání Božího Ducha to učinil.

128 Jedna každá z těch hebrejských matek, když rodily své děti, vyřkly jejich jména. A každé jedno jméno mělo svůj význam.

129 Když se narodil Jákob, který byl z dvojčat, nazvala jej „sok,“ Jákob. Ale když obdržel pro sebe sílu k vítězství a zápasil s andělem, Bůh změnil jeho jméno z Jákoba na Izrael, „kníže“.

130 Jméno má nějakou souvislost s vaším životem. Když Petr, rybář, zvítězil díky své víře v Ježíše, On řekl: „Jmenuješ se Šimon; ale já tě nazvu Petr, co znamená ‚malá skála‘.“ To tě promění. Tvé jméno má s tím co dělat a tvé umístění v životě.

131 A když se udála tato velká věc, když každá jedna z těchto hebrejských matek v jejich porodních bolestech při porodu, vyřkly něco, třeba „Ruben“, to ho umístilo ve Filistinské zemi, přesně jak řekla matka, jak jej nazvala, jak vyslovila jeho jméno, jak řekla. Nemám to zde všechno poznamenáno. Ale říci Ruben znamenalo „pastýř“. Gád znamená „chovatel dobytka“. A Efraim znamená „pěstitel obilí“.

132 Nyní Jozue, nový vůdce, skrze duchovní rozeznání, umístil každého jednoho, kam patřil a rozdělil přesně tuto zemi.

133 Nádherný typ pro dnešek, proč potřebujeme Jozue dnes. Dnešní potíže je v tom, že když přicházíme do naší zaslíbené země, Gád si přeje chovat skot jako Efraim, a někdo chce chovat něco po způsobu toho druhého. Každý jeden chce být stejný. Nechť Bůh dá jednomu muži dar uzdravení, každý člověk si přeje mít dar uzdravení. Efraim a Gád a ti ostatní chtějí to všechno smíchat a být stejní. Ale naše pozice jsou rozdílné! Ne všichni mají dar moudrosti, ne všichni prorokují, ne všichni mluví jazyky, ne všichni jsou proroci. Ale Bůh ustanovil v církvi některé, kteří prorokují, některé mluvící v jazycích. My chceme přimět, aby všichni mluvili v jazycích, podívejte, jaký je to zmatek? Pak nemůžeme nikam dospět. Proč, filištínští se jich zmocní v okamžiku. Jistě. Ale když každý jeden člověk, skrze vůdce, který skrze duchovní rozeznání rozdělil je a umístil do těla, oni tam zůstali a stali se smetánkou země. Bože, dej nám Jozue! Bože, dej nám zpátky Jozue, který bude držet toto pověření Slovem.

134 Tímto způsobem mu Bůh řekl. „Tato kniha Zákona neodejde od úst tvých, ale přemýšlovati budeš o něm dnem i nocí,“ neboť on měl pověření před sebou.

135 Nuže, jak velkým vůdcem se Jozue stal, neprohrál ani jednu bitvu, leda že se přihodilo něco špatného v církvi. Když Achan vzal prut, nezpůsobil to způsob víry Jozue. On vzal babylonský plášť a zlatý prut z tábora. A když to učinil, to-to vydalo celou bitvu.

136 Když trpí jeden úd, trpí všechny údy. To, k čemu přichází Bůh, jednoho dne, bratře, je církev bez poskvrny a vrásky. Přichází k Duchem naplněné církvi, kde božská láska Boží tak stmelila jejich srdce spolu, že krácejí jak jeden muž.

137 Bitva ze všech těchto zmatků musí být vyhrána. Kdo má pravdu, Metodisté, Baptisté, Presbyteriáni, Letničtí, Nazarejci, Svátostní poutníci? Je devět set šedesát devět denominací vyjma Buddhy a-a všech těch ostatních, kde to jsme? Něco zde nesouhlasí. Někde v táboře je prut. Jozue hází losy.

138 Dovolte mi říci zde toto ráno, jak to učinil Eliáš na hoře Karmel: „Je-li Bůh Bohem, nechť odpoví jak Bůh.“ Pakliže baptistická organizace má pravdu, nechť se prokáže znamením Ježíše Krista. Jestliže Nazarejci mají pravdu, nechť se prokáží znamením, učiní věci, které On činil. Jestliže Letničtí mají pravdu, nechť je uvidíme činit věci, které činil On. Pak to poznáme.

139 Učedníci Jozue řekli: „Budeme tě následovat, pokud budeme

vidět Boha působícího s tebou, jak působil s Mojžíšem.“

140 A učedníci Ježíše Krista jsou povinni říci tu stejnou věc. „Budeme s tebou pracovat, když budeme vidět znamení Ježíše Krista, která působila s tebou. Pak to učiníme.“ Tak jsme povinni činit. Tak povinná mluvit církev. Takový má být postoj církve, křesťanské církve. Pak můžete zavést řád: dary, znamení, pracovníky. Jestliže jeden člověk je božským uzdravovatelem, pak to nemá co činit s jiným, který mluví v jazycích. Ten, který mluví v jazycích, nemá co dělat s tím, který má dar prorocství. Vidíte, máme různé fáze této služebnosti.

141 Nyní, když mi Bůh dal moje pověření. Zakládal jsem od začátku na tom jednom principu. „Darů a povolání nelituje.“ Nikdo nemůže sebe něčím učinit. Bůh tě činí tím, co jsi, skrze svou milost. Není pro nás zde způsob, jak sebe něčím učinit. Ježíš řekl: „Kdo myšlením si může přidat jeden loket?“ Kdo se může učinit větším, nebo menším pomocí myšlení? To není možné.

142 Když Bůh dal pověření, zpochybňoval jsem to. Řekl jsem: „Jsem nepostačující, nebo nejsem postačující. Nemám vzdělání. Nemohu činit tyto věci.“

143 A mnozí z vás zde lidé, tohoto rána jsou ještě dnes na živu. Když se ukázal dole tam nad řekou ve formě ohnivého sloupce a postavil se tam a promluvil. A řekl: „Jako Jan Křtitel byl poslán jako předchůdce prvního příchodu Kristova, tak tvoje poselství bude předcházet druhý velký příchod.“

144 Pohledte na to, co to způsobilo. Toto Světlo, které tam viselo, se dostalo do novin a bylo zveřejněno napříč celými Spojenými státy a do jiných národů.

145 Doktor Lee Vayle, který je zde, byl tehdy v Kanadě. On si pamatuje, když se to tehdy ukázalo v novinách v Kanadě, myslím si, že to bylo tak. Bylo to tak, Lee Vayle? V Kanadských novinách: „Mystické světlo se ukázalo nad hlavou místního kazatele, zatím co on křtil.“

Pak lidé říkali: „To je psychologie.“

146 Ale jednoho dne se Bůh rozhodl zavřít ústa nevěřících, neboť toto stálo ve Slovu. Tentýž Ohnivý sloup, který vedl Izraelské děti, je tentýž dnes, který vede duchovní církev stejným způsobem, jako vedl tuto přirozenou. Ukázal se znovu a byl vyfotografován před zraky kritiků a expertů. Zde to visí znovu, neomylná pravda; činíc tytéž věci, vede duchovní lid, jak vedl oněhdy ten přirozený, stojí ve Slovu. Nyní

on řekl, jaké bylo toto pověření. Pamatujte si, Bůh nikdy neodstoupí od svého pověření. Jestli...

¹⁴⁷ Chtěl bych to pro vás nakreslit nějakým způsobem. Chceme to vzít jak to je zde. Zde je malé znamení, to je to pověření; a zde je malý kříž v jednom rohu a Bible v druhém rohu, ale psaní se nachází uprostřed zde. Toto je to pověření.

¹⁴⁸ A já vás vyzývám před Bohem a před jeho vyvolenými anděly a Ježíšem Kristem. Pověření znělo: „Modli se za nemocné.“ A pochybnost zněla: „Nepostačující,“ abych toto vykonal.

¹⁴⁹ „Za tímto účelem ses narodil, to je význam tvého zvláštního narození se a života, aby ses modlil za nemocné. Jestliže je přiměřeno k tomu, aby ti věřili, a budeš-li upřímný, když se budeš modlit, nic neobstojí před tvou modlitbou, dokonce ani rakovina.“ Kolik z vás to četlo v průběhu let? Dostalo se to do celého světa.

¹⁵⁰ Nyní, nyní jsem řekl: „Nemohu to činit, neboť jsem nepostačující, abych to učinil. Oni mi neuvěří. Jsem chudý. Nejsem vzdělaný.“ Tak jsem to zpochybňoval.

¹⁵¹ On řekl: „Jako Mojžíši byla dána dvě znamení, aby dokázal své pověření, tak jsou...“ Nikoliv „Ty budeš.“

„Tobě jsou dána dvě znamení. Jedno bude prostřednictvím tvé ruky a to druhé, že poznáš tajemství jejich srdcí, smýšlení jejich rozumu. Díky tomu oni uvěří, skrze tato dvě znamení.“ Nyní pamatujte. Poslouchejte. Neproměškejte to pochopit. Znamení není pověření. Znamení pouze odkazují k pověření.

¹⁵² Když stojíte na cestě a vidíte znamení a ono říká: „Pět mil do Jeffersonville.“ To není Jeffersonville. To je znamení, které vám ukazuje, že jste na správné cestě. Co kdyby...

¹⁵³ Když Mojžíš přišel tam dolů, měl znamení hůlky a své ruky. Tato znamení zde nejsou samotným pověřením, stejně jak to bylo s Mojžíšem. Co kdyby všichni Izraelité řekli: „Hej všichni Egypťané a všichni ostatní Izraelité, pojdte sem, máme zde muže, který umí udělat trik pomocí své ruky. Měli byste se na to podívat. Máme zde muže, který může vzít hůl a proměnit ji v hada. Pojdte, podívejte se?“ To byl pouze ukazatel. To nebylo pověření. Oni nečekali na ukazatel. Pomoz nám Bože. Oni čekali na vysvobození.

¹⁵⁴ A ten bídny, nemocný, zmrzačený svět čeká na vysvobození; a hledí na ukazatel. Smilujte se! Ukazatel není nic, jenom znamení

důkazu tohoto pověření. Toto je nová služebnost. Bylo mi to zrovna zjeveno. „Modli se za nemocné. Přiměj lidi, aby ti uvěřili.“ Bůh toto nikdy neopustí. Toto je Jeho pověření; nehledě na to, co se děje, jak hluboko padnu. Klesám hrozně. Nikdy jsem neměl jít s těmito znameními; nebyla to Boží vůle, ale Bůh to přesto požehnal. Jsem však hotov opustit tuto horu. Chci jít přes Jordán. Chci nést pověření. „Přiměj lidi k tomu, aby ti uvěřili.“

Řekl jsem: „Neuvěří mi.“

„Budou ti přidána dvě znamení.“

155 Potíž je v tom, že jste se zahleděli na znamení. „Ó, bratře Branhame, ty, ty jsi vložil na něj ruce.“

„Ó, ty jsi měl vidět, co se děje. Stát před ním, když na něm spočívá pomazání a on ti řekne všechno, co je ve tvém srdci.“ To je pravda.

156 Přišel jsem do nemocnice jistého dne. Byli tam lékaři, nemohli zjistit, co trápí tuto ženu. Když lékaři opustili pokoj, ta paní přišla zpátky a stála při posteli. „A oni řekli, že nemohli při mě nic najít, nic co mě trápí.“ Řekla: „Bratře Branhame, ty mi to můžeš říci!“

Řekl jsem: „Jestliže věříš, mohu.“

Ona řekla: „Já věřím.“

157 A Duch svatý řekl: „To-a-to atd. To je přesně, co tě trápí. Přesvědčíš se, že je to tak.“ Ona je členkou sboru Junie Cashe.

158 Jiná žena, která tam byla: „Moje záda!“ Ona řekla: „Nemohu zjistit, co to působí.“

Řekl jsem: „Věříš mi, že jsem Jeho prorok?“

Řekla: „Věřím.“

159 Řekl jsem: „Co se ti přihodilo onehdy, začátkem června, ty... Oni-oni se tě pokoušejí operovat na vysmeknutý obratel. To není ono. Je to přiskřípnutý nerv. To se ti přihodilo, když jsi zvedala náklad, když jsi pracovala pro obchod McSpaddin.“

Řekla: „Vzpomínám si, kdy se to stalo. Ted' si to vzpomínám.“

160 To ji neuzdravilo. To jenom směřovalo k tomu pověření. Přestaňte se spoléhat na ukazatele; pojďme do města. Vzdalme se od té hory; pojďme do města. Překročme Jordán!

161 Jednal jsem špatně. Dopustil jsem se špatnosti. To je, proč jsem

zakládal tato kázání tímto způsobem. Neboť On řekl: „Tak jak jsem byl s Mojžíšem, tak budu s tebou,“ a když tato ruka byla vztažena dolů, směřovala přesně k tomu stejnému Písmu. Neboť po dlouhou dobu jsem se divil, poněvadž jsem nevěděl, co toto pověření obnáší. Hledal jsem něco nadpřirozeného, mnohem dál. Bůh se nemůže vzdálit svému pověření. Bůh dal toto pověření a ono musí takovým zůstat.

¹⁶² Ale všichni tito letniční lidé mají rádi znamení. Rádi je vidí. Bible říká: „Špatné a cizoložné pokolení hledá znamení.“ Ale pověření znělo: „Modli se za nemocné.“ A deset tisíců krát tisíce, za které jsem se opomenul modlit, neboť oni všichni byli žádostiví znamení. Oni všichni byli toho žádostiví.

¹⁶³ Jistého dne, když jsem se pokoušel pracovat ve své službě a vešel jsem do svého pokoje a jistý muž přišel na stupínek a řekl: „Nuže bratře Branham, počkej na chvíli. Můj případ je odlišný. Chci se pouze něco dozvědět.“

Řekl jsem: „Dobře, může tě vyšetřit lékař.“

¹⁶⁴ „Ó, takhle si to nepřejí. Já, já chci vědět ihned. Můj případ je jiného druhu.“

¹⁶⁵ Řekl jsem: „Dobře, ale já to nerad dělám, bratře.“ Vešel jsem do toho a první věc, Duch svatý toto přinesl.

On řekl: „Sláva Pánu, to je pravda.“

Řekl jsem: „Ten zbytek pro tebe přijde nyní, dovol mi se pomodlit za tebe.“

¹⁶⁶ Když jsem toto učinil, víte, co řekl ten další? „Můj případ je stejně důležitý, jako ten jeho.“ Pak jsem měl šest, nebo osm případů, uzavřel shromáždění; měl jsem pocit, že mě to zabije.

¹⁶⁷ Vždy jsem se nad tím pozastavoval, proč se mi to přihodí? To proto, že jsem jednal nesprávně. Ten ukazatel směřuje k pověření, on není toto pověření. Toto pověření bylo přibito hřebíky dokola celého světa. A jazyky, Afrika, Indie, Asie, Evropa, dokola světa mezi desítky tisíců a miliónů lidí, oni věděli o tom ukazateli. (Bratr Branham klepe několikrát na kazatelnu - vyd.) Chystám se opustit tuto horu. Chci projít na druhou stranu Jordánu. Toužím po něčem za obzorem, kde moje víra se povznese do toho stupně, že se budu modlit za lidi a oni budou uzdraveni.

¹⁶⁸ Pozorujte, Bůh to klade lidem přímo do klína. „Narodil ses, aby

ses modlil za nemocné lidi. Můžeš-li je přimět k tomu, aby věřili!"

Řekl jsem: „Oni neuvěří.“

169 A On řekl: „Dám ti dvě znamení a pomocí nich oni uvěří.“ Všimněte si, tato znamení, tito ukazatelé, oni se soustředili na ně, místo na pověření. Věříce, že jsi byl poslán, aby ses modlil.

170 Nuže, když ti lidé přicházejí do řady, aby bylo za ně modleno, jakmile někdo najde to místo absolutního uspokojení... Nemohu s tím nic dělat, dokud nenajdou místo uspokojení. A když to udělají, potom jim řeknu: „Dám vám...“

171 Hattie Wrightová, myslím si, že zde dnes ráno sedí. Byla první, když jsme viděli ty veverky; a ona znala to pověření ohledně toho, a když Bůh sedmkrát něco stvořil. A já jsem řekl: „To je tentýž Bůh, který mohl stvořit berana pro Abrahama, aby ho přesvědčil o jeho poslání; je to tentýž Bůh, který může stvořit veverku, protože to je to, co jsem potřeboval.“

172 A malá sestra Hattie Wrightová, která zde dnes sedí v této budově vzadu. Její srdce odmítá všechny věci tohoto světa, ona věřila a řekla: „Bratře Branhame, to je absolutně pravda.“ Ona to neřekla odsud; ale Bůh to vyslovil jejím srdcem.

Řekl jsem: „Hattie, požádej, o co chceš a já ti to dám.“

Ona řekla: „Zač mám žádat?“

173 A já jsem řekl: „Máš starého otce a matku, kteří zde sedí. Máš zmrzáčenou sestru.“ Ona stále sedí v křesle. „Můžeš žádat něco pro ni. Můžeš žádat něco pro matku, pro otce. Jste chudí, nemáte žádné peníze. Žádej, co chceš.“

174 A ona řekla: „Dobrá, nevím o co žádat.“ Řekla: „Prostě nevím.“ Ona řekla: „Moje největší tužba je spasení mých dvou chlapců.“

175 Já jsem řekl: „Dávám ti tvé chlapce ve jménu Ježíše Krista.“ A oni oba, obrácení, milují Pána Ježíše, oba byli pokřtěni v Jeho jménu; a slouží Bohu denně, celým svým srdcem.

176 Ed Daulton, někde zde sedí; o jeho dětech, ta samá věc.

177 Viděl jsem v té kampani osm nebo devět set, možná i tisíc, kteří prošli pódiem při shromáždění, jeden za druhým. Víte, první co bylo, že jsem přišel a modlil se za ně. Jistě, uzdraví se. A zde přichází malé děvče, umírá na leukemii. Jistě, věděl jsem, co bylo tomu dítěti. Nikdy

jsem nikomu neřekl ani slovo; ale když tam bylo to dítě, řekl jsem: „Miláčku, dám ti to, po čem tvé srdce touží. Máš leukémii a já ti dávám uzdravení ve jménu Pána Ježíše.“ Obrátil jsem se k posluchačům a řekl jsem: „Vyzývám někoho z vás, kdo jste zde, vezměte tu dívku k lékaři, ať ji vyšetří a podívá se, jestli na sobě má ještě nějaké místočko leukemie.“ Proč? To děvče mělo srdce jako nevěstka Raab, ona tomu věřila celým svým srdcem. Potom se Bůh, skrze svého Ducha, obrátil zpátky a řekl: „To je ona.“ Stovky přešly kolem, skrze toto pódium bez toho, že by něco přijaly (pokud já vím). Já jsem se za ně prostě modlil.

178 Takže záleží na lidech: „Jestliže budou věřit.“ Pověření bylo dáno. To je originál. Byl dán ukazatel. Jestliže můžete věřit, jestliže budete věřit tomu, že mne Bůh poslal na tento svět, abych se modlil za nemocné lidi, budu se za vás moci modlit modlitbou víry. To je ta jediná cesta, kterou to lze docílit.

179 Bůh se nikdy neodkloní od svého pověření. Zklamal jsem jej. Asi po čtrnáct let jsem zde neměl nic jiného, než přímá rozpoznání po celém světě a desítky tisíckrát, myslím, milióny případů, odhadem. Ptám se vás na jednu věc, selhalo to někdy? Nikoliv, pánové. A jestliže ukazatel nemůže selhat, o to více nemůže selhat to pověření! Jestliže vám ukazatel, který má menší význam; jestliže ukazatel ukazuje, kde je to město, jestliže neklame a ukáže vám to město, že je zde, o to více to město tam bude, když tam přijdete! To je to pověření.

180 Nyní se moje přisluhování mění. Už se změnilo. Stále tam je to rozpoznání, oni stále budou pokračovat, tak jak já cítím, že Bůh chce, abych jim to říkal. Ale do té doby se budu modlit a vzkládat ruce na nemocné, jak mi On řekl, že to mám dělat a provádět své pověření. Čekal jsem na to dlouhou dobu, ale nyní věřím, že jsme připraveni dosáhnout zaslíbené země. A jsem si jist, že tam bude, bude tam nějaká Raab čekat, bude tam čekat někoho, jenž tomu bude věřit celým srdcem.

181 Rozumíte? Každý kdo rozumí, tak ať zvedne ruku. (Shromáždění říká: „Amen.“ - vyd.) Kolik vás věří, že to je přesně biblické? („Amen.“) Je to přesně tak, jak On řekl. To je to pověření; toto jsou ukazatelé, ukazující na to pověření.

182 Nyní vyzývám kohokoli, aby mi řekl, kdekoli na světě, na těch páskách, kamkoli mohou jít, ať mi jednou ukáží, že mi to On na tomto pódium řekl špatně, nebo nějaké vidění nebo něco, ale jestli mi řekl něco jiného, než byla ta správná věc, která se uskutečnila vždycky tak, jak On řekl. Řekl každému přesně to, jaké byly jeho problémy a všechno

o tom a kam jdou a všechno o tom, co mají dělat. A pokaždé řekl TAK PRAVÍ PÁN ke všemu souvisejícímu s uzdravením, stalo se to tím způsobem. Jestliže znáte jediný případ, řekněte mi o tom a já si vyhledám pásku a zjistím to. Nikdy to za těch dlouhých dvanáct nebo čtrnáct let neselhalo. Nikdy to neselhalo, protože to nemůže selhat. Toto znamení bylo dáno Bohem. Nemůže selhat.

183 A předtím Bůh dává znamení, On dává pověření; předtím je tam znamení, které ukazuje pověření. Předtím, než tam může být znamení, které ukazuje na město, tak tam nejprve musí být město, nejprve, aby se na ně dalo ukázat. Jestliže jste tomu celým svým srdcem uvěřili, přijmete to. „A modlitba víry uzdraví neduživého a pozdvihne ho Pán.“

184 Nyní, sám jsem pevně přilnul k tomu ukazateli. „Pane, ukaž mi to předtím, než se za ně modlím, protože já nevím, co bych měl dělat.“ Jak kruté to bylo! Požádám shromáždění, aby mi odpustilo. Sbory na celém světě, které poslouchají tuto pásku, nechť mi odpustí. Mýlil jsem se. Neměl jsem nikdy něco takového dělat. Za prvé, to nebylo Jeho pověření. Bylo to znamení, které ukazovalo na to pověření. Měl jsem se za ně modlit, za nemocné, všude.

185 No tak, pochopte, už se to vrátilo zpátky lidem do klína, jestliže budete věřit, že Bůh to takto přikázal, že to tak má být uděláno. Zde je to ve Slově, souhlasí to přesně se Slovem, to pověření. A já říkám...

186 Namaluji zde svým prstem; oblouk, duhu. Je to smlouva, kterou Bůh udělal s lidmi. Učinil smlouvu s lidským pokolením, On udělal smlouvu s lidským pokolením, že už svět nezničí více vodou. Učinil smlouvu s každým ze svých apoštolů. Udělal smlouvu s prorokem.

187 A asi před patnácti, čtrnácti - patnácti lety (myslím si, že to bylo 7. května 1937) udělal Bůh smlouvu se mnou a řekl: „Narodil ses na tento svět, aby ses modlil za nemocné lidi. Můžeš-li je přimět, aby věřili!“ Moje srdce vždycky bylo pro lidi. „Přiměješ-li tyto lidi, že budou věřit a budeš-li upřímný, když se budeš modlit, nic před tvou modlitbou neobstojí.“

188 Říkám to s upřímností a také trochu se zahanbenou tváří. Jestliže je někdo, kdo by měl mít víru, tak to jsem já; protože vím, co On udělal, odkud mne přivedl, ta jáma, z níž mne vykopal; když pohlížím na celý můj život; co On udělal pro mne; vidíte, když stojím a něco říkám, Bůh objasní pravdu a podporuje ji, pravdu.

189 Před léty, když jsem vám řekl, že ke mně přišel anděl v keři. Když mi byly sotva tři roky, jakési světlo vířilo v křoví a řeklo mi:

„Nepij, nekuř a nedělej nic podobného, bude zde pro mne práce, až budeš starší.“ Můžete o tom pochybovat; nebyli byste v právu, ale mohli jste o tom pochybovat.

190 Tam na řece, když On přišel a ukázalo se, že je to On sám. Tam, kde jsme stáli, mnozí z vás, kteří zde dnes ráno sedí, tam stáli také. Mnozí z vás vědí, že je to pravda.

191 Mnozí z vás si vzpomínají, když mi to pověření bylo dáno a On řekl: „Jdi a konej tuto službu po celém světě a nastane probuzení.“ A nastalo probuzení, jaké do té doby nebylo. To probuzení stále pokračuje, po celém světě se odehrávají velké uzdravovací kampaně.

192 A já, jako člověk, musím to říci, jsem malá krysa. Neříkám to proto, abych zneuctil svoji matku, která zde sedí, nebo mého mrtvého otce, který již odešel, jehož pohřeb byl kázán na této kazatelně. Byl jsem vychováván ve strašné rodině. Vy víte. Nikdo z nás nebyl křesťan. Můj otec pil. A Bůh si vybral syna pijáka a obmyl mne ve své krvi. Když jsem třeba šel do města, abych si s někým promluvil, anebo někdo mluvil se mnou, tak se mnou někdo mluvil jen proto, že tam nebyl nikdo jiný; kdyby přišel někdo jiný, bez ohledu na to, kdo to byl, tak by se ode mne odvrátili, protože jsem byl syn pijáka. A mnozí z lidí v mém kostele víte, že je to pravda. Měl jsem jméno, jak nikdy... nebo jako zvíře nebo něco. Dokonce to jeden čas bylo řečeno ve městě osobě, která přišla do našeho domu, říkali: „Proč se stýkáte s takovou lůzou?“ Ó! Ale, Bože, kam jsem mohl jít, než pod krev Ježíše Krista! Neměl jsem žádné vzdělání. Neměl jsem žádnou osobnost. Neměl jsem nic.

193 Před nedávnem jsem řekl své ženě: „Pomysli si, jaké to bylo, když se mnou nikdo nechtěl mluvit. A já miluji lidi. Nechtěli mne poslouchat.“ Rozpomínám si na četbu knihy, jda do školy...

194 Poslal jsem jednou děti do školy a mohl jsem jim dát knihy a různé věci a jak jsem byl za to vděčný. Když jsem já chodil do školy, neměl jsem ani boty, vlasy mi visely po šíji; žádný oblek, jenom tak starý kabát bez košile. Neměl jsem ani tužku, ani kus papíru, abych na něj psal. Musel jsem si vyprosit tužku a kus papíru, abych napsal nějaké otázky, co byly na tabuli nebo něco. Nic. Bylo to špatné.

195 Rozpomínám se, jak jsem jednoho dne četl v knize, kde Abraham Lincoln vystoupil dole ze člunu, myslím, že v New Orleansu. Tam viděl, jak na pastvině stáli malí černoušci s bosýma nohama, na místě, kde celou noc ležela kráva a odstranila námrazu ze země. A on byl... Oni tam stáli a zpívali: „Ty máš boty a já mám boty a všechny děti

Boží mají boty.“

196 Když vystoupil ze člunu, rozhlédl se. Ve velké býčí ohradě stál velký, nadutý, takový zdravý barevný muž. Jeho malá manželka s dítětem na rukou plakala. Prodávali ho na aukci, aby plodil s větší ženou, aby získali větší otroky.

197 Lincoln sevřel pěsti takto a uhodil pěsti o druhou a řekl: „To je zlé.“ Řekl: „Jednou se s tím, i kdyby to stálo můj život, vypořádám.“ To stálo jeho život. Ale on to trefil a zničil to.

198 Řekl jsem: „Toto pití, ten špatný život, to je špatné. Jednou se s tím vypořádám!“ Ale jak jsem se s tím měl vypořádat, když jsem měl takové jméno? Nikdo se mnou nemluvil. To byl ten důvod, proč jsem tak pochyboval o svém pověření. Nikdo se o mne nestaral. Nikdo, pouze mezi mými vlastními lidmi.

199 Milostí Boží musím opouštět svůj dům; nemohu zde zůstat, neboť lidé z celého světa se mne dožadují! Lidé všeho druhu, potentáti, monarchové, králové, velcí lidé, byznysmeni, ministři, z celého světa volají; volají, volají, volají, den za dnem, noc za nocí. Co to udělalo? Krev Ježíše Krista, která očistila moji duši. Jako krev Abrahama Lincolna odstranila otrocká pouta barevných lidí, krev Ježíše Krista ze mne odstranila okovy hříchů; a sňala mi jméno, které bylo dokonce horší než zvířecí jméno a dala mi jméno jakožto Jeho syna - z Jeho milosti.

200 A jsem hotov jít dnes ráno k Jordánu. Jsem připraven dodržet své pověření. Miloval jsem lidi. Staral jsem se o ně. On mne navštívil viděním za viděním, nemám o tom čas vyprávět; a vy víte, že je napsáno tady, na hřebetech těchto knih. Je řečeno: „Příliš se staráš o lidi. Jít se Mnou znamená kráčet sám. Dáváš moc důrazu na ta znamení.“

201 Nevěděl jsem, co ten zbytek znamenal, ale ta hodina přišla. Ta hodina přišla, když jsem viděl ruku, jak šla dolů k Jozue, řekl: „Byl jsem s Mojžíšem. Budu s tebou.“ Věřím tomu tohoto rána. Od této chvíle dále sloužím Bohu v mém pověření. On mi chce ukázat znamení nebo mi chce ukázat vidění, On mi je chce ukázat. Kdyby mi je neukázal; nikdy bych nemohl stát před lidmi, kdybych se pokoušel odpoutat ode mne jejich víru, nikdy víc. Budu se modlit za nemocné a svěřovat je Bohu a nechám je jít. Jestliže oni věří tomu pověření, Bůh je právě tak pravdivý. On mne zde přivedl, stejně jak On udělal s Mojžíšem. Jako On udělal s Jozuem, tak dělá to samé.

202 Moje skromná modlitba zní: „Bože, odpust'. Nech mne postavit se a zkusit to znova. Pomoz mi, Pane. Nech mne vést tyto lidi a upevnit je ve Slově, abychom se mohli dostat k Jordánu, do zaslíbené země, kde ta velká vykoupená církev Boží bude zachráněna, že už více nezhrěší.“ To je má touha dnes ráno. Věřte tomu a žijte! Věřte tomu a buďte uzdraveni! Říkám vám to ve jménu Pána. Modleme se.

203 Pane Bože, Stvořiteli nebe a země, Původče věčného života, Dárče všech dobrých darů, nechť Tvoje milosrdenství a milost je nad Tvým služebníkem, Pane. Dopustil jsem v Tvých očích něco špatného tím, že jsem zneužíval něco, co bylo Božské, protože to po mne chtěli lidé, Pane. Modlím se Tobě, ó, Pane Bože, od této hodiny naplň mne, Pane Tvým Duchem. Věřím tomu celým svým srdcem. Pomoz mojí nevěře.

204 A když muži a ženy přicházejí, aby za ně bylo modleno, tak já to budu dělat, dokud mne necháš dýchat a žít. Nech je nyní věřit, zatímco je za ně modleno, Otče. Nechť toto pověření, které jsi mi dal, nechť jsem je schopen zavést do celého světa. A když se dostanu do určitých míst, kde byly umístěny ukazatele, ať oni vědí, že ty mohou jen ukázat na to pověření. Kéž mají víru.

205 Pane, již více nebudu čekat na nějaké znamení nebo něco, aby mi řeklo určité věci nebo zda se někdo uzdraví. Půjdu a setkám se s nepřítelem s vírou ve svém srdci. Vyzvu ho proti krvi Ježíše Krista. V blízkosti krve Ježíše Krista on nemůže obstát.

206 Nyní, jestliže všechny tyto věci jsou správné, které byly dokázány, že jsou pravdivé, uzdrav nemocné, když se za ně modlím, Pane. To je Tvé Slovo. To je Tvoje zaslíbení. Toužím, aby se to stalo. Pomoz mojí nedověře.

207 Odpust' mi mé hříchy, Pane, to že jsem Tě neposlouchal. Nevěděl jsem, co ještě dělat; kdybych věděl, Pane, kdyby mi to bylo zjeveno a objasněno. Nyní to je. Víím, kde stojím. Zním mé pověření. A nikdy nedopustím, aby Slovo, ve dne nebo v noci, odstoupilo od mých úst. Vždycky jsem se toho zastal, Pane, stál jsem při Něm, říkal jsem to lidem; pokud to nebylo Slovo Boží, pochyboval jsem o tom. Ale nekázal jsem o ničem jiném a nečinil nic, aniž by to bylo Slovo Boží.

208 Ale, Pane, už jsem unaven tím, jak stále šlapu na stejném místě. Tak jak jsem řekl minulý večer: „Čtyřicet let v pustině, tam a zpět, tam a zpět.“ Bůh žehnal, ano, vychovával ovce a děti a co ještě více a zástupy a stáda a všechno ostatní. Bože, Ty jsi je žehnal. Ale jednoho

dne jsi řekl: „Již jste byli na této hoře dost dlouho. Běžte na sever, směrem k Jordánu.“

²⁰⁹ Bože, začínám dnes ráno. Opouštím tyto ukazatele, protože ukazují na lepší zemi. Možná budu klopýtat. A možná půjdu přes Amalechitské. Možná půjdu přes Hetejské a Kananejské. Možná, že budu muset jít přes kritiku vůči mně. Pane, stále půjdu dál. Víím, že je tam země, tam kdesi, tam někde; nebo nějaké postavení, nějaké místo, kam se dostaneme, kde Ty odpovíš na modlitbu. A o cokoli budeme prosit, abys nám dal, ani rakovina neobstojí před modlitbou. Víím, že je to pravda! Potom věřím a čekám na to, Pane. A svěřuji se tohoto rána Tobě, k Tvé službě, ve jménu Ježíše Krista. Amen.

*Jen věř, jen věř,
všechny věci jsou možné, jen věř;
jen věř, jen věř,
všechny věci jsou možné, jen věř.*

²¹⁰ Nyní, tato páska byla vypnuta, neboť vlastně půjde do celého světa. Je to z mého srdce. Rozumíš tomu, církvi? (Shromáždění říká: „Amen.“ - vyd.).

²¹¹ Bůh nikdy nemůže něco říci a potom to odmítnout. Jeho Slovo je neomylné. Jeho zaslíbení jsou pravdivá. Po celou dobu čekal na tuto hodinu. Pochopte, je to modlitba víry, která zachraňuje nemocné, ne znamení. Modlitba víry! „Jestliže můžete věřit,“ řekl Ježíš, „mohu, mohu, jestliže věříš.“ No, jestliže mi Bůh dal moc modlit se za vás modlitbou víry a zaslíbil a obhájil, že je to pravda, nuže, věříte tomu? (Shromáždění říká: „Amen.“) Co požaduji, přijímám, jestliže tomu věříš. „Jestliže můžeš přimět lidi, aby tomu věřili, a budeš upřímný, když se modlíš, nic neobstojí před tvou modlitbou.“

²¹² Bratře, sestro, jestliže jsem někdy chtěl být upřímný, tak je to nyní. Po všech mých omylech, chci ukázat, to co chci. Ten důvod, proč jsem přinesl toto poselství předtím, než mi Bůh ukázal, jak je On milosrdný. Mojžíš taky dělal chyby, tak velký muž jako byl on. A když přišel Jozue, tak zase on dělal také své chyby. Ale Bůh řekl: „Jako jsem byl s Mojžíšem, tak budu s tebou.“

²¹³ Podívejte se na Boha, před dvěma lety mi v Písmu ukázal: „Jako jsem byl s Mojžíšem, tak budu s tebou. Nebudu se dívat na tvé chyby.“ On věděl, že už ta doba přichází. Nyní je to zde znovu, vidíte, Bůh se od toho nikdy neodkloní.

²¹⁴ „Vírou jste spasení.“ Kolik vás tomu věří? (Shromáždění říká: „Amen.“ - vyd.) I když mnoho, mnoho dobrých lidí se za vás modlí, kolik dobrých kazatelů vám káže, pro spasení musíte mít svoji vlastní osobní víru. Je to tak? („Amen.“) To je vaše vlastní. Je mi jedno, kolik dobrých kázání jste slyšeli, ke kolika dobrým církvím patříme; je to vaše vlastní osobní víra, která vás zachrání. Jak hlasitě křičíte, jak moc prosíte, jak moc řvete, jak moc tancujete v Duchu; jste spasení pouze svou vírou. Je to tak? („Amen.“) To je jediný způsob, jak můžete být uzdraveni.

²¹⁵ Jestliže Bůh dává člověku poselství, kazatel, kazatel káže spasení a přináší poselství, vy vidíte, že poselství je pravdivé, Bůh ho dokazuje svým Slovem, tak je to pravda. O to více byste měli věřit daru uzdravení, když to bylo dokázáno Slovem a andělem se dvěma znameními, která ukazovala jejich neomylnost. O to více byste měli věřit! Vidíte, a pokud...

²¹⁶ Aby ukázal, že to nebyla přesně Boží dokonalá vůle toto činit, toto znamení mne vždycky zeslabovalo. Kolik z vás to ví? Zeptejte se mé manželky, která je zde. Může vám říci, ona je tím zasažena více, než kdokoli jiný, musela se smířit se mnou. Sotva jsem věděl, kde vlastně jsem, kudy chodím, tudy, tamtudy a jste...?... Kráčeje dolů ulicí, projdu kousek a pak se zastavím.

²¹⁷ Nyní, když jsem šel z posledních shromáždění. Vzal jsem tyto lidi do řady, nejprve jsme měli několik večerů volných, bez toho, že bychom rozdávali modlitební lístky. Pak přišlo takové shromáždění, že jsme museli rozdat modlitební lístky. Někdy jsem noc stál, probíhalo padesát nebo sedmdesát pět, možná čtyřicet nebo padesát rozeznání současně; a každý večer. Je to tak, Gene, Leo a vy, kteří jste zde, bylo to tak na těch shromážděních? Jistě, je to pravda. A co to způsobilo? Když mne to opustilo a vyrazil jsem na cestu domů; zapomněl jsem, kde jsem byl a odkud jdu, na hlavní cestě.

²¹⁸ A chcete mi říci, že to Bůh dělá s člověkem? Ne. Byl to člověk, dělá si to sám, tím, že uchvacuje ukazatel místo toho pověření. A zastavil jsem se pod malým starým stromem, tam u cesty, někde ve Washingtonu nebo kde to bylo. Řekl jsem: „Pane, jestliže mi dovolíš vrátit se k sobě samému, dobře zase, pomoz mi také poznat, co je pravda, ať mohu jednat s lidmi zpříma a jít přímo s pověřením.“

²¹⁹ A nyní to mám. Sedě jednou na úpatí hory v Kentucky, bylo to za úsvitu jednoho rána, On mi to zjevil. A zde to je. Tak je to. Nyní jdu ve jménu Pána Ježíše. Tak je to.

220 Věřte tomu a žijte! Věřte tomu a mějte se dobře! Nikoho nemohu přinutit, aby tomu věřil. Musíte tomu věřit, vy sami. Ale řekl jsem vám pravdu. Bůh to dosvědčoval, že je to pravda; Jeho Slovem, Jeho andělem, Jeho znameními a divy po celých dvanáct let. Jestliže tomu nyní nebudou věřit, tak tomu nikdy neuvěří. Je to tak? (Shromáždění říká: „Je to tak.“ - vyd.) Ale ta hodina už přišla, už jsem unaven tím, že jsem zde na této hoře. Chci jít k Jordánu. Chci vejít do plnosti zaslíbení. Chci mít víru sám v sobě, ne dívat se na znamení, ne hledět, co mi Bůh zjevil nebo nějaký ukazatel. Chci se dívat ke Golgotě a říkat: „Přicházím vírou, Pane Bože. Přicházím ve jménu Pána Ježíše.“

221 Nuže, dnes ráno je zde někdo, za koho se mám modlit. Přicházím, abych čelil nemocem a utrpením vašich těl ve jménu Ježíše Krista. Budu to dělat, dokud mi Bůh neodejme život. To je pravda. Dokud mi On dává rozum a porozumění, budu se modlit. Neopomeňte to, čemu věříte; pak když se za vás budu modlit, uzdravíte se. Bude to vyslyšeno. Jestliže tomu nevěříte, pak tady vůbec nechodte, jinak si sami ublížíte.

222 Nyní je to na pásce, je to zde. Odsud žádné rozeznávání, dokud mi Bůh nedá... neřekne mi, abych udělal určitou věc: „Jdi a řekni té osobě určitou věc“ a já půjdu a udělám to. On řekne: „Udělej určitou věc,“ půjdu a udělám to.

223 Avšak, pokud zde stojím, říkám: „Podívejte se na mne. A věřte celým svým srdcem. Ano, to je Ten-a-ten.“

„Vy jste John Doe, přicházíte odtud-a-odtud. Měl jste tak dlouho rakovinu. Doktor Ten-a-ten vám řekl, že se neuzdravíte. Šel jste a udělal jste určitou věc. Nyní to musíte vzít zpět a dát do pořádku předtím, než se uzdravíte. V pořádku, bratře Doe, jděte a věřte tomu.“

„Nyní, vy jste sestra Ta-a-ta a přicházíte odtud-a-odtud.“ A potom jsem v takovém víru, sotva vím, co mám dělat. A první věc, víte, je zde někdo druhý, a já si chci být jist, na koho se vlastně dívám. Potom vyjdu ze shromáždění a: „Kde vlastně jsem.“ Toto už vícekrát ne.

224 Přicházím ve jménu Pána Ježíše, jako Jeho služebník. Jestliže ti to Bůh do té doby nedokázal, že jsem vám říkal pravdu, tak vy tomu nikdy nebudete věřit, že jsem vám řekl pravdu. Amen. To je správné. To je pravda. Kolik z vás chce, abychom se za ně modlili, zvedněte ruce. V pořádku.

225 Nyní bych chtěl Teddyho. Je Teddy stále v budově? (Někdo říká: „Ne, musel odejít.“ - vyd.) Musel odejít. Kde je pianista, který by pro

mne mohl zahrát píseň, Jen věř, jestliže jsi ochoten. Jestliže je zde někdo, kdo umí hrát. Máte to... Nebo máte to nahráno, máte? Jestliže je zde někdo, kdo by pro nás chtěl hrát, Jen věř, nějaký pianista, ať jde hned tady. Mužský nebo ženská, to je jedno kdo, budeme rádi, když přijdeš. V pořádku, zatímco hrajete jemně, tak bych rád, drahá sestro.

226 Nyní nebudeme rozdávat modlitební lístky. Když jsme v takovýchto malých shromážděních, nepotřebujeme to. Když jsme ale na velkých shromážděních, tak budeme muset rozdávat modlitební lístky, protože se modlím třeba za pět set. Muselo by to tak být, protože by nás bylo mnoho v... namačkáno v zástupech, rozumíte.

227 Kolik z vás věří, že je to vůle Boží? (Shromáždění říká: „Amen.“ - vyd.) Ó, něco způsobuje, že cítím, že jsem udělal správně. Něco způsobuje... Spadlo ze mne břemeno. Je to již dvanáct let bratře Lee, co jsem věděl, že zde něco není v pořádku. Nyní už je to pryč. Řekl jsem to, je to na pásce a nyní to břemeno ze mne spadlo.

228 Připomeňme si, můžete být spasení jenom svou vlastní, osobní vírou. Můžete být uzdravení pouze vaší osobní vírou. Věříte tomu, že je to v Bibli? (Shromáždění říká: „Amen.“ - vyd.) Boží Slovo! Věříte, že vás pastor je muž Boží, ať pocházíte z kterékoli církve? Jestliže ne, tak byste ji měli opustit. Běžte k tomu člověku, který je mužem Božím. Jestliže mu věříte, věřte tomu, že říká pravdu, potom to přijměte. Vaše osobní víra v Krista vás spasí. Bez ohledu na to, jak dobrý ten pastor je, jak zbožný je, jak zbožná je vaše matka, jak-jak skutečné je Slovo Boží, jak moc křičíte, jak moc se modlíte; je to vaše víra, která vás spasí! Spasení jste pouze vírou.

229 Nyní ta samá věc. Lhostejno jak... Boží Slovo řeklo, že to On v posledních dnech pošle. Dvě přímá kázání, dal jsem dohromady přirozený Izrael a duchovní Izrael. Hledáme Jozue těchto dní, kterým je Duch svatý, aby nás zavedl do země. Musí mluvit skrze někoho, protože On je Duch. Řekl jsem vám, co On řekl mi. Nyní věřte a buďte uzdraveni.

230 Nyní nechť tito, na této straně řady. Doc ať jde dolů. Billy Paule, kde je Billy? Jestli chcete, přijďte sem pomoci Docemu.

231 A nyní každý z vás projde touto modlitební řadou, pamatujte si, jestliže tomu nebudete věřit celým svým srdcem, tak se to nestane. To je pravda. Musíte tomu věřit. Nyní si pamatujte, vy, kteří jste nemocní. Bůh to řekl ve své Bibli, Bůh to odhalil ve svém poselství, Bůh to dokázal svým andělem, nyní tomu musíte věřit.

232 Nyní vy, kteří chcete, abychom se za vás modlili, tady je to, co řekla Bible: „Jestliže vložíte na nemocné ruce, oni se uzdraví.“ A to je pravda. A my tomu chceme věřit celým svým srdcem a Bůh nám daruje naše uzdravení.

233 Nyní přicházejte tudy a zpět zase touto stranou; a pak zase zpět touto stranou. Ať ti, co stojí na této straně tam, nechť učiní stejně. Nechť tato strana se postaví napravo, zde. V pořádku. Co říkáš? (Někdo mluví k bratru Branhamovi. - vyd.) A já sestoupím zde dolů. Ano, pane, zde dolů a budu se za ně modlit.

234 Nyní tyto dopisy a kapesníky, za které jsem se modlil. Mnozí z vás, někteří z vás, možná musí jít. Nezapomeňte dnes večer, nyní, ta bohoslužba se bude týkat důkazu, Božský důkaz pravé církve. Vidíte?

235 Nyní k vám... vám, za které se budu modlit, věříte absolutně tomu, že budete uzdraveni? (Lidé v modlitební řadě říkají: „Amen.“ - vyd.) Jestliže ne, nechodte tady. Jestliže ano, je to vaše povinnost přijít.

236 Nyní, já nejsem uzdravovatel, ale mám dar uzdravování. To bylo dosvědčeno. Bylo to prokázáno, že je to pravda. Vidíte, před dlouhou dobou, vzpomínám si, že jsem chodíval do nemocnice. A byl jsem právě místním baptistickým kazatelem, zde místním, šel jsem do nemocnice. Byla tam jedna stará zdravotní sestra, bydlela v Howard Parku. Nevím, jestli je tam nebo ne, v té nemocnici. Říkala pacientovi: „Nyní se uzdravíš. Uzdravíš se.“ Říkala: „Ten malý baptistický kazatel se za tebe přijde modlit.“ Vidíte, to byl právě začátek. Tak to bylo. A nyní se to mělo rozšířit z tohoto místa do celého světa.

237 Tak tedy mi On dal tato znamení, abych tím nahradil mé vzdělání. Kdybych měl takové vzdělání jako například mnozí z duchovních, možná jako bratr Neville nebo doktor Vayle, někteří z nich, nemusel jsem to mít. Ale musel jsem mít toto, abych nahradil ten způsob vzdělání. Musel jsem mít znamení. A právě jako... Ta znamení se ukázala být tak účinná jako vzdělání. Ale pochopte, jestliže nemáte kvalifikaci, Bůh vám může dát kvalifikaci jiným způsobem.

238 Nyní máte víru a věříte. A teď chci, aby každý z vás slíbil Bohu, kde stojíte. Protože jestliže ne, nepomůže vám to. Chci, aby každý z vás odložil jakýkoli stín pochybnosti. A když budete procházet touto řadou a já se za vás budu modlit, chci, abyste vyšli ven... Možná nebudete vidět žádné výsledky. Ale Ježíš nikdy neřekl: „Viděli jste to? Cítili jste to?“ On řekl: „Věřili jste tomu? Věřili jste tomu? Jestliže budete věřit!“

239 Nyní, všiml jsem si toho. Modlím se za lidi, s některými z nich nejednal On pomocí toho rozeznání; potom jdou a říkají: „Hm! Nedostal jsem to. On nic neřekl.“ Takový člověk obvykle nic nedostane.

240 Ale někteří z nich procházejí řadou a říkají: „Děkuji, Pane. Já tomu věřím.“ To jsou ti, od kterých jsem slyšel: „Víš, bratře Branhame, nikdy jsem necítil žádnou změnu, po několik dní,“ možná dva nebo tři týdny nebo něco, „ale najednou jsem začal cítit, že mne ta věc opouští, vidíte a je skutečně ta tam.“ Vidíte? Vidíte? Vidíte?

241 Můžete říci, že věříte. Jsou tři skupiny lidí, kteří navštěvují shromáždění, jsou to: nevěřící, ti, kteří předstírají, že věří a věřící. Některí z nich předstírají, jako že věří: „Ó, ano, já věřím,“ ale nevěří. Jestliže tomu věříte... Chci se vás nyní zeptat na jednu otázku. Jestliže tomu věříte, je nemožné, abyste nebyli uzdraveni. Poslyšte. Nechte mne to opakovat. Je absolutně nemožné, abyste nebyli uzdraveni, jestliže tomu věříte.

242 Za prvé, Slovo Boží přišlo a dalo pověření. Věříte tomu? (Shromáždění říká: „Amen.“ - vyd.) Slovo Boží to tak řeklo prvně. Je to nade vším. Za druhé, anděl Páně to dokázal, znamení to obhájila. Je to tak? („Amen.“) Takže ani jedno selhání, nikde.

243 Ani jedno selhání ve Slově Božím, které řeklo: „Já já jsem jim kdysi dal uzdravení, ale nyní je jim odejmu.“ Chci, aby mi to někdo ukázal. Ukážu vám, kde Ježíš nařídil své církvi, aby se modlila za nemocné a modlitba víry, že nemocné zachrání. Řekněte mi, kde On řekl, že se to již víckrát nestane. Ukažte mi to v Bibli. Vidíte?

244 On řekl, že v posledních dnech udělá určité věci, vyzdvihne ty věci. Pohledte, co se stalo, On dodržel své Slovo. Řekl jsem vám, že mi On dal pověření a nyní o tom svět ví. Věda o tom ví. Anděl Páně to dokázal. A výsledky ukázaly, že je to pravda.

245 Žijeme v nemocném světě. Je toho moc, za co bychom se měli modlit. Myslel jsem: „Jistě, že je mimo to nějaká jiná cesta.“

246 Bratr Moore mi jednou řekl... Byla tam taková ubohá malá dívka, která se snažila doplatit k té budově, byla zmrzačená. Snažila se dostat tam, kde jsem byl já. Podíval jsem se dolů. Dítě začalo plakat. Dobře, oni ji nemohli postavit do řady, neměla modlitební lístek. Nikdo nevěděl, že je to poslední noc toho dítěte. A bratr Moore a ti další pomohli jí, aby se dostala do řady.

247 Druhého dne jsme seděli a mluvili o tom. On řekl: „Bratře

Branhame, zranilo mne to.“

248 A já jsem řekl: „Zranilo tě to? A co si myslíš, že to udělalo mně?“

249 Vidíte, malá zmrzačená dívka. To se mnou hnulo. A to bylo před deseti léty, malé zmrzačené děvče tam z Illinois. Malá černá hlava, hnědé oči, plazila se tam, měla dětskou obrnu, zkoušela se dostat tam, co jsem byl já. A uváděči jí museli pomoci, dostat se na její sedadlo; plazila se ze svého sedadla a dostala se tam nahoru. Proč? Bylo možné přivést pouze určitý počet. A jestliže jsem musel některé odmítnout a postavit ji bez modlitebního lístku, tak se zase urazí jiní, vidíte. Je to tak, nemůžete to tak dělat. Řekl jsem: „Jistě je ještě nějaký jiný způsob.“ Přejí si, abych byl býval věděl to, co vím nyní, bylo by to bývalo jiné. Určitě by to bylo bývalo jiné.

250 Nyní, každý z vás, ta jediná věc, která vám zabrání v tom, abyste byli uzdravení je, že tomu nevěříte.

Nyní skloňme naše hlavy.

251 Náš nebeský Otče, zde stojí slepí, zmrzačení, postižení, nemocní, umírající, s rakovinou, vředy, nádory. Všichni stojí v řadě, Pane. Kázal jsem Slovo. A po dvanáct let, Ty jsi to potvrdil po celém světě. Prosil jsem o odpuštění a já vím, že jsem to neudělal schválně. Udělal jsem to, protože jsem si myslel, že dělám dobře. Nyní přicházím, Pane, přicházím k Tobě, poníženě, pokorně a prosím, abys požehnal mojí modlitbu; když se modlím za tyto lidi, nechť každý z nich bude uzdraven. Požehnej jejich víru. Pomoz naší nedověře, Pane.

252 A kéž dnes ráno každý skutečně pochopí toto vidění. Ať o to nikdo nepřijde. Ale ať to každý vidí biblicky a myslí na anděla Páně, jak na začátku řekl: „Jako Mojžíš dostal dva dary.“ A potom, před dvěma léty, nesa Bibli; a ruka sešla dolů, ta která psala na stěnu v Babyloně; podobající se lidské ruce jakoby ukazovala v Bibli tu samou kapitolu: „Tak jak jsem byl s Mojžíšem, tak budu s tebou.“ A, Otče, zde je to dnes ráno, vyšlo to na světlo. Děkujeme Ti za to, Pane. A Ty mi odpusť, že jsem se mýlil.

253 A nyní, když vstupujeme do tohoto modlitebního shromáždění, ať Boží moc uzdraví každého nemocného, který prochází touto řadou. Jednám jako Tvůj služebník, nežádám o nějaké zvláštní pomazání, nic zvláštního. Ale když to vím, v mém životě nesu toto pověření, chci to nést dále ve jménu Ježíše Krista.

254 Nyní, bratře Neville, můžeš se sem postavit. Nyní s tím darem, nebudu vás mazat olejem, vidíte. Budu dělat jen to, co mi On řekl, ať udělám. A to pověření řeklo: „Přiměj lidi, aby ti věřili a buď upřímný.“ Věříte? (Shromáždění říká: „Amen.“ - vyd.) A já jsem upřímný. Něco se muselo stát.

255 Bratr Neville, nás povede písní. Vy všichni se tiše modlete, zatímco se já modlím za nemocné. Bratr Neville, začíná zpívat, Jen věř. (Prázdné místo na pásku - vyd.)

256 Pane Ježíši, pokládám ruce na tuto ženu, která má ledvinové kameny. A já je kárám ve jménu Krista. Ať je uzdravena. Amen. Něco se stalo!

Co vás trápí?

257 Pane, pokládám ruce na bratra, má problémy s prostatou a já tu ďábelskou moc kárám ve jménu Ježíše Krista. Amen. Musíš to mít. Věř.

258 Pane, pokládám ruce na moji sestru, která má špatné nohy, má je napuchlé. Kárám ten otok ve jménu Ježíše Krista. Běž, věř tomu, sestro a uvidíš to.

259 Pane! Se srdečními problémy a jinými neduhy; pokládám ruce na moji sestru a kárám to v Ježíšově jménu mým pověřením.

260 Pane! Se slábnoucím zrakem a srdečními problémy; kárám to v této ženě mým pověřením od Boha. V Ježíšově jménu. Amen. Musí to tak být! Musí to být správné. Je to v pořádku. Amen. Já tomu věřím celým svým srdcem.

261 (Prázdné místo na pásku - vyd.) To je pravda, jestliže je již tvůj čas jít. Půjdeš nějakou cestou. To souhlasí. Ale nejprve, než ti to On řekne, jestliže budeš upřímný a nebudeš pochybovat, uzdravíš se. Je to přesně tak.

262 Lazar vstal z mrtvých; opět zemřel. Ale vstal z mrtvých, aby ukázal, že Bůh dodržuje to, co lidem nabízí. Řekl: „Marie, věříš tomu? Já jsem vzkříšení a život. Jsem poslán od Boha, abych vzkřísil mrtvého. Věříš tomu?“

263 Ona řekla: „Zajisté, Pane. Věřím, že jsi Syn Boží, který přišel na svět.“

Řekl: „Kdy jste ho pochovali?“ Vidíte?

264 Musel zemřít znovu. Ale On ho vzkřísil, aby ukázal, že je

vzkříšení i život.

265 Vidíte, Bůh dělá ty věci a všechno je v Božském pořádku. Ó, tak rád to říkám! Všechno je naprosto v pořádku. Jestliže můžete věřit, tak se vám všeho, oč prosíte, dostane. Musí to tak být!

266 V pořádku, nyní se dále modleme, zatím co je přivádíme kupředu.

267 Pane Ježíši, naše sestra je velmi nemocná, slyšela mne zde kázat toto Slovo. Nechť jakýkoli malý náznak pochyb je opustí, Pane. Nechť se oni pozvednou a opustí tuto starou horu chůze sem a tam; jdou k Jordánu, Pane. Daruj to, Pane. Nechť naše sestra jde od této chvíle tou cestou, ve víře, že Bůh uzdravuje její tělo. V Ježíšově jménu. Jdi svou cestou a věř.

Bůh ti žehnej.

268 Pane Ježíši, dej jejímu srdci to, po čem touží, pro její dceru a její rodinu. Modlím se za to v Ježíšově jménu, aby ona to přijala; tak jak já nabízím svoji modlitbu s vírou tím, že na ni položím ruce. Kdybych Ti nevěřil, nemohl bych na ni vložit ruce. Kdybych nevěděl, že Ty se to nechystáš učinit, nemodlil bych se za ni. Ale já věřím, Pane. A ona věří také. A my dáváme naši víru dohromady tím, že věříme v Ježíšovo jméno. Amen.

269 (Nějaký bratr mluví k bratru Branhamovi - vyd.) Bůh ti žehnej, Pate.

270 Pane, pro jeho drahé děti, on chce, aby byly spaseny. Začíná špatně slyšet. Doktor říká, že má v očích šedý zákal. On chce žít pro slávu Boží. Daruj mu to, Pane, zatím co já o to prosím pro mého bratra. On to bude mít v Ježíšově jménu. Amen.

271 Bůh ti žehnej, bratře. Nepochybuj. Věř tomu, o co prosíš.

(Nějaká sestra mluví k bratru Branhamovi - vyd.)

272 Pane, tato malá ubohá žena zde stojí za svého syna. Chci... abys...?... něco, Pane, to jí působí bolest. On půjde na kožní transplantaci. A ona se modlí za jeho tělo a jeho spasení. Modlí se za své milované. Ona prosila za svou nervozitu, Pane. Ona by se již téměř zhroutila. Bože, modlím se, abys jí dal to, po čem touží její srdce. Uzdrav ji od jejích neduhů a nechť se uzdraví. V Ježíšově jménu. Modlím se za ni modlitbou víry. Amen.

Bůh ti žehnej, sestro. Běž, věř tomu.

Bůh ti žehnej.

273 Pane, pro spasení těch, které ona miluje. Modlíme se, abys jí dal to, co ona chce v Ježíšově jménu. Amen.

274 Nyní věř, sestro, že to, co jsi dostala, je tvé. Jestliže tomu věříš, musí to přijít.

275 Za našeho bratra Edgara Tylera. Žehnej tvému srdci! Pěkné počasí a celou cestu z Phoenixu, Arizona. Je tam ještě horko?

276 Tato dáma zde byla uzdravena v mém shromáždění. Odkud byla? Jste z Phoenixu, paní? Nejste... Byla jste na shromáždění v Phoenixu.

277 Co chcete, aby On pro vás udělal, pane? (Bratr říká: „Abych se zbavil astma.“ - Vyd.) Aby se zbavil astma. Bůh ti žehnej, bratře.

278 Drahý Bože, zatímco ten vzácný bratr...?... volal po našem...?... kvůli břemenu lidí. Modlím se, abys mu dal osvobození; přicestoval až z Phoenixu, Arizona, aby za něj bylo modleno, postavil se v této řadě, uslyšel poselství, povzbud' jej, Pane, vypadá to jako velká oběť. Vskutku.

279 Ale královna od poledne jela po tři měsíce na zádech velblouda, přes poušť Saharu, aby slyšela moudrost Šalamounovu. A hle, větší než Šalamoun je zde, Duch svatý.

280 Pane, modlím se, abys ho uzdravil z postižení jeho těla. Dej mu, po čem jeho srdce touží. Nechť jde cestou, kterou jsi pro něj určil. Ať na něm spočine dobrota Boží. Prosím o požehnání pro mého bratra, ve jménu Ježíše Krista, Tvého Syna. Amen.

281 Ede, jak se vracíš, jdi s tím. Je to tvé. Dávám ti to. Běž a přijmi to.

282 Bratr George. Možná všichni znají George Wrighta. Kolik z vás si vzpomíná na ten příběh, když nedávno umíral. Všichni doktoři už to vzdali. A jeho tělo bylo napuchlé takto a v srdci měl krevní sraženinu. Několik doktorů to již vzdalo. Přišel jsem a modlil jsem se za něj. Bratr Funk, tuším, že zde také před chvílí byl, tam byl tu noc se mnou. Seděl tam nahoře, choval jsem se jako bych se chystal jít lovit.

283 Chci to říci právě v této modlitebně, musím říci některé věci, které se udály. Mnohokrát si myslíte, že jdu lovit, ale já nelovím. To je jenom výmluva, abych lidi odradil, aby za mnou nechodili. Musím jít, abych byl sám s Bohem. Přátelé, já tam venku jen nelovím. Ano, lovím,

ale ne-není to ten druh lovu.

284 Seděl jsem tam na kopci. Nuže, kvůli němu šel jsem lovit králíka. Šel jsem kolem, právě za domem a měl jsem ruce zdvižené směrem k tomu domu a modlil jsem se a modlil. Umírající! Duch svatý ke mně jedné noci mluvil: „Jeden z těchto mužů přijde z jisté církve, která nevěří, že uzdravování je správné.“

285 Jistý duchovní přišel do toho domu, nedávno a zkoušel mi v debatě oponovat. Mnozí z vás lidí zde, tam tu noc byli. Vidíte, ten muž téměř přišel o rozum? A nyní se pokouší konečně uchopit milosti. (Bratr Wright říká: „Když říká, že jsem nejlepší přítel, kterého on má, bratře.“ - vyd.) Pomyslete na to!

286 Ten muž tam stál, aby debatoval a řekl: „Předně vám chci říci, že jste ďábel.“

287 Odpověděl jsem: „Promím ti, co jsi řekl. Nevíš, o čem mluvíš.“

288 Tak se obrátil a řekl: „Já vím, že máš Ducha Kristova.“

289 Řekl jsem: „Před několika minutami jsem byl ‚ďábel‘ a nyní jsem ‚Kristus‘.“ Co je to? Vidíte? Vidíte? Tak nyní, oni, staly se strašné věci.

290 Ten muž tam ležel, umíral. A tento muž se mu posmíval, řekl: „Nyní přiveď tvého Božského uzdravovatele.“

291 A byl jsem tam v Lexingtonu Kentucky, když byla jedna žena uzdravena z rakoviny. A ve vidění, které mi Pán ukázal, ve vidění, bylo to ráno kolem páté hodiny. Ukázal mi to. Řekl: „Potřešeš rukou bratra George Wrighta, procházející modlitebnou, půjdeš tam a potřeseš jeho rukou. A ten muž, který si z něj dělal legraci, bude kopat jeho hrob.“ Nevěděl jsem to, nevěděl jsem, že on kope hroby.

292 Zavolal jsem sestru Wrightovou. Ona je určitě někde zde. Ano. Zavolal jsem sestru Wrightovou, řekl jsem: „Mám tak praví Pán.“ To je správné. To je ten druh vidění, který chci od této chvíle vidět; potom, když něco někomu řeknu, přijde to zpátky. Řekl jsem: „Bratr George vykope hrob toho muže nebo bude při hrobě toho muže, který si z něj dělá legraci. A on přijde do modlitebny a já mu potřesu rukou.“ Bratra George opustila ta krevní sraženina.

293 A asi o měsíc nebo o dva později jsem tam byl zpět. A on vždycky, skoro vždycky, chodil takto kolem tímto způsobem; ale to ráno přišel takto za varhany. Řekl: „Podívej se, podívej se, podívej se, nyní přichází ona, právě nyní, potřást, přesně tak, jak to bylo.“

²⁹⁴ A dnes je zde. To bylo... (Bratr Wright říká: „Devět let.“ - vyd.) Před devíti lety. („Měl jsem devět krevních sraženin, které mne opustily.“) Devět krevních sraženin před devíti lety!

²⁹⁵ Mimochodem, slyšel jsem, že sestra Hickersonova... Je zde dnes bratr Hickerson? Že, je jí lépe. Je to fajn. Ona měla také krevní sraženiny, také, chomáč sraženin v noze.

Nyní má v ruce revmatismus.

²⁹⁶ To byla jeho dcera, sestra Hattie, která sedí zde, na které jsem dosvědčil, že ta nová služba se projevila poprvé. Tak je to, sestro Hattie. Jsem zvědav, zda jsou ti chlapci dnes ráno zde, jsou s tebou? (Sestra Hattie říká: „Vzadu.“ - vyd.)

²⁹⁷ Kde jsou chlapci? Oba stojí tam vzadu. Tu jsou oba dva chlapci. To je jejich matka, dcera našeho bratra. Zvedněte ruce, chlapci, ať vidím, kde jste. V pořádku, stojí vzadu. Je to báječné, není, Orville? To jistě je. V pořádku.

²⁹⁸ Bratře Georg. (Bratr Wright říká: „Ty víš, bratře Bille, že věřím.“ - vyd.) Já vím, že věříš. A vím, mnohokrát jsem ležel v noci ve vašem pokoji, díval jsem se z okna, poslouchal jsem starého mnohohlasého drozda. Někdy jsme to museli překonat, bratře Georg. Do té doby, Bůh buď s námi. Víme, že On bude: „Ano, když jdu přes údolí stínu smrti, nebudu se bát žádného zla. Ty jsi se mnou.“ V tom vidění zde nedávno, když jsem viděl ty staré lidi, jak zase omládli, to je ten způsob, jak je jednou budu vidět, dokonale.

²⁹⁹ Náš nebeský Otče, dej našemu bratrovi to, po čem touží jeho srdce. Uzdrav ho od jeho revmatizmu. On stárne, Otče a já se modlím, abys mu pomohl. Pomož sestře Wrightové a malé Editě a celé rodině. Sestře Hattie a jejím dětem, všem, které ona miluje, buď s nimi, Otče. Daruj jim to, co chtějí, v Ježíšově jménu. Amen.

³⁰⁰ (Bratr George Wright říká: „Bude mi sedmdesát devět.“ - vyd.) Sedmdesát devět. Bůh ti žehnej, bratře Wright a uděl ti ještě mnoho dní. Sláva Pánu.

³⁰¹ Bratr Daulton. Ale, ale, ale, ale! Je zde skvělý bratr, který mi je tak vzácný. Řeknu vám, co se stalo. Nemám moc času, abych o tom všem mluvil. Jeho manželka to ví. Říkala: „On umírá.“ Byl to srdeční záchvat, že sestro? A předtím jí Pán dal sen a přišel výklad toho snu. A když na něj přišel ten srdeční záchvat, ona se proti tomu ohradila a řekla: „Odmítám to!“ Bůh jí dal sen, že se tak stane a přišel výklad.

A doktor si myslel, že ten muž umírá a on je zde dnes živý.

302 Pane Ježíši, našemu drahému bratrovi, jel dlouhou cestu, aby se dostal na toto shromáždění dnes ráno. Má v nepořádku kyčel. Je to jako automobil. Pane, některé části se začínají opotřebovávat, chátrat; ale, ó Pane, buď jeho silou! Ty jsi naše síla. Opásej to zmrzačené místo v jeho kyčli. Opásej každé slabé místo, Pane. A dej našemu drahému bratrovi jeho uzdravení, tak mu žehnám ve jménu Ježíše Krista, Tvého Syna. Amen.

Bůh ti žehnej, bratře Daultone. Nechť se tak stane.

303 V pořádku, sestro, co může pro tebe Pán udělat? (Sestra mluví k bratru Branhamovi - vyd.) Jakže, sestro Daughertyová! Je to Betty? („To jsem já.“) Jakže, Betty, žehnám tvému srdci! Kdo v této modlitebně nezná Betty Daughertyovou! Když napoprvé se projevila moje stará služba, bylo to na tomto dítěti. Kolik z vás si vzpomíná, jak to bylo s tím plátnem? (Shromáždění říká: „Amen.“)

304 Betty měla tanec svatého Víta. A byla v takovém stavu, že již nejednala ani jako člověk. Žádný doktor s ní již nemohl nic dělat.

305 A já jsem šel do St. Louis. Zde mi v církvi dali nějaké peníze a půjčil jsem si něčí plášť; a oni obstarali jedenáct dolarů, abych šel a modlil se za to malé děvče. Byla tehdy malou dívkou, asi tak jako toto děvče, které sedí zde. A já jsem zůstal... Je zde bratr Daugherty? Není. A modlil jsem se a modlil a modlil, nikam jsem se nemohl dostat. A konečně, seděl jsem v autě bratra Daughertyho a viděl jsem vidění toho, co pro ně mám udělat.

306 A ona následovala vidění zcela přesně, jak Pán řekl. Věřím, že se jim to tehdy kapánek protivilo. Ale ona to udělala tak, jak Pán řekl, že to má udělat a Betty se uzdravila. Poprvé, co jsem ji viděl, jak... Řekl jsem: „Nechť jeden Daugherty uchopí jeden konec postele a bratr Daugherty druhý. A nechť vezmou hadr a omyji dítěti obličej a ruce atd.“ Potom jsem se modlil: „Otče náš, který jsi v nebesích, posvět se jméno Tvé.“

307 A Betty byla nyní sklíčena šedými zákaly. Musel jsem se za ni právě před krátkým časem modlit v zadní budově v Chatauqua.

308 Betty, miláčku, podívejme se na to nyní trochu blíže. Chci uchopit tvou ruku. Jsi úplně slepá Betty? (Betty Daughertyová říká: „Ne.“ - vyd.) Můžeš vidět jen denní světlo a tmu. („Tak je to.“) Kolik je ti nyní, Betty? („Dvacet dva.“) Dvacet dva. Potom ji tedy bylo okolo

sedmi nebo osmi let. Sestro Daughertyová, muselo to pro tebe být těžké, že? Víš, Betty, vždycky jsem věřil, že Bůh pro tebe má něco připraveno, co bys měla vykonat. A věřím, že proto je to s tebou tak. A nyní věřím, že tu zlou věc udělal nepřítel.

³⁰⁹ Nyní, věz Betty, toto. Kdybych měl moc, dosáhnout tam, abych tě mohl zbavit toho zákalu, udělal bych to. (Betty Daughertyová říká: „Ano.“ - vyd.) Ale já ji nemám.

³¹⁰ Ale, Betty, co jsem ti řekl poprvé, to je pravda; když jsem seděl s tebou, a ty a já, jako bratr a sestra v Kristu, bratr Daugherty, tvůj drahý tatínek, mně tak drahý jako mi vždy byl; tvoje drahá matka tam. Bydlel jsem ve vašem domě a vy jste se se mnou dělili o jídlo a-a všechno. A ty jsi byla ke mně jako-jako kdybys byla mou sestrou a nemohl bych být nyní více upřímný, než vůči Dolores, která sedí tam vzadu.

³¹¹ Nuže, Bůh to zaslíbil, Betty. Chci dát všechno... Tvůj otec, který je duchovní, byla jsi vychovávána v rodině, která se modlí za nemocné!...?... Modlili se za tebe, mnohokrát. Dostalo se to tam, kde se to někdy prodělá, a tam a zpět. A my-my-my ztrácíme pocit hodnoty toho. Rozumíš, co míním?

³¹² Vyrostla jsi na skvělé hezké děvče, Betty, je to hanba, vidět tvé oči, jak vypadají. Je Meda stále v budově? Má manželka tě chtěla vidět; chci, aby tě viděla. Betty, jaké jsi hezké děvče. Betty, byla jsi vždy hezká jako malé děvčátko. Vždycky jsi byla dobré děvče.

³¹³ Nyní, je tady několik věcí, v životě, v kterých jsi zklamala, Betty. Nyní, jako lékař, který prohlížel tvé - tvé fyzické tělo, chci já prohlédnout tvoji duši. Zklamala jsi někdy Boha, Betty? Jestli ano, vyznej Mu to: „Pane, jestli mi pomůžeš se z toho dostat znova, nebudu... budu to dělat jinak.“ (Betty Daughertyová mluví s bratrem Branhamem - vyd.)

³¹⁴ Ale to je zvláštní věc. Pomysleme na to takto. Nyní, nevěděl jsem, že Betty Daughertyová bude na tomto shromáždění. Ale první v tom mém předchozím rozpoznání byla Betty Daughertyová. Je zde zase, jako na prvním shromáždění v tom novém.

³¹⁵ Ona věděla, o čem jsem mluvil. Nechci znovu začínat toto rozeznání, protože máme další v řadě. Ale ona řekla to, co měla nyní říci. Byla naplněna Duchem svatým tam-tam v St. Louis. Jako náctileté děvče, jako dítě, možná, že udělala věci, které neměla dělat. Ale kdo to tak nedělá? Kdo to nedělá? Jestliže by nebyla milost, byli bychom

všichni ztraceni. Ale jestliže jste ochotni vyznat, že jste jednali špatně, Bůh je spravedlivý a odpustí vám vaši špatnost.

316 Vyzdvihuji nyní moji víru. Pane, přivádím k Tobě to děvče. A kladu mé ruce na její oči. Bože, kárám ten šedý zákal a věřím, že zase bude vidět. Nechť moc živého Boha, ten Božský, dá Betty její zrak, tak jako se modlím ve chvíli, kdy je víra nade mnou. Ve jménu Ježíše, Syna Božího. Nechť si znovu mohu potřást rukama s mojí sestrou, někdy, dnes, zítra nebo kdy to bude znova a potom se její jasné oči budou dívat na mne a říkat: „Bratře Branhame, mohu odložit své...?... brýle. Mohu vidět.“

317 Nyní pomyslete, jak by to bylo báječné, byla bys tak šťastná, že bys viděla! Věříš tomu, sestro Daughertyová? (Sestra Daughertyová říká: „Ano,“ - vyd.)

A vy tomu věříte? (Shromáždění jásá - vyd.)

318 Pane, ve jménu Ježíše, Syna Božího, dej této sestře to, po čem její srdce touží, protože ona zde stojí připravena to slyšet od Tebe. A nechť moc, která uzdravila Betty Daughertyovou poprvé, ať také podruhé uzdraví naši sestru, v Ježíšově jménu. Amen.

319 Bratře. (Bratr mluví s bratrem Branhamem - vyd.) Náš bratr chce být spasen. Přijímáš Ježíše Krista jako svého osobního Spasitele? („Ano.“) Věříš, že On za tebe zemřel a opět vstal? („Ano.“) Chceš Jej jako svého osobního Spasitele? („Ano.“)

320 Ve jménu Ježíše Krista, ať každá hříšná záležitost odejde z vědomí tohoto muže. Ať náš bratr přijme Ducha svatého. Od této chvíle ať je jeho život životem křesťana, ve jménu Ježíše Krista.

321 Obrať se k tomuto posluchačstvu a řekni: „Přijímám Ježíše jako svého Spasitele.“ (Ten muž říká: „Přijímám Ježíše jako svého Spasitele.“ - vyd.) On je nyní velmi rád, že jsou jeho hříchy odpuštěny krví Ježíše Krista! To je to, co máme rádi, amen, dvojí léčba Jeho zsinalostí. (Prázdné místo na pásku.)

322 A že jsem vykonal dnes ráno více poselstvím, které jsem měl a věcmi, jež mi byly ožřejměny, když jsem následoval pověření, více než jsem vykonal v posledních pěti letech, poněvadž jsem našel jádro Boží vůle.

323 Nyní, mohla by to pro mne být těžká věc, vystřídat jedno přisluhování jiným. Ale to nemění mé přisluhování, je to pouze to samé přisluhování ve vyšší sféře. Je to původní pověření. A to všechno

ostatní bylo jako nadstavěno nad tímto. Právě je ten čas.

³²⁴ Celým svým srdcem věřím za každého, za koho se modlím. Věřím tomu, že se všichni uzdraví. A se všemi těmi důkazy, které jsme měli, se vším tím, co nám Bůh ukázal, rok za rokem, nezvratitelný důkaz toho, že Bible znovu žije, jak by mohla zklamat. Nemůže zklamat.

³²⁵ Nyní, je jenom jediný způsob, jak by selhala a to je, že byste tomu nevěřili. Kdyby tady Ježíš sám stál a modlil se za vás a dělal by to samé, co jsme dnes ráno zde dělali, nemohlo by se stát nic víc, než kdybyste věřili s mírou té víry; nic by se více nemohlo stát, než to, co se stalo, kdybyste věřili stejnou mírou víry. Protože já zde pouze zastupuji Její. Jsem hříšník spasený milostí, takový člověk jako vy, prostě živé stvoření. Ale Bůh musí mít někde nějaké východisko. A On to dokázal svým Slovem, On to dokázal přísluhováním, On to dokázal andělem Páně a zde to je. Nyní je na vás, abyste tomu věřili.

³²⁶ Vzpomeňte si nyní, tak jako to dítě. Kdyby zde bylo nějaké postižení, již je neuvidíte. Kdyby byla nějaká nemoc, již nebude. Nevšímejte si žádného příznaku, ničeho, co je v protikladu k tomu, o co jsme prosili. Mnohokrát... Každé dítě, které přichází k Bohu, musí být zkoušeno. Jsme zkoušeni, aby se ukázalo, zdali věříme nebo ne. A budeme mít boje a problémy, ale vzpomeňte si, že jsme na našem pochodu.

³²⁷ Bůh vám žehnej. Miluji vás. A já, s Boží pomocí, doufám, že mne On nechá dále sloužit vám jako svého služebníka, po mnohé, mnohé roky, které přijdou, je mojí modlitbou. Modlete se za mě.

³²⁸ A nyní si dnes večer vzpomeňme: Pět neměnných důkazů pravé církve živého Boha. Potud, postavíme se na chvíli.

³²⁹ Ó, je zde bohoslužba křtu? (Bratr Neville říká: „Věřím, že ano.“ - vyd.) Ó, křestní bohoslužba! Lidé ke křtu, jste zde? Zvedněte ruku, každý, kdo bude pokřtěn. Jeden, dva, tři... Ano. Je mi velmi, velmi líto, přátelé.

³³⁰ Nyní k těm, kteří musí jít, propouštím je. Ostatní zůstanou ke křtu, kdo chce. Máme službu křtu, za chvíli.

³³¹ Otče Bože, propuť ty, kteří musí jít s Tvým požehnáním, Tvým dobrořečením, nechť Tvoje milost spočine na nich, děkuji Ti za to všechno, co pro ně dnes ráno bylo vykonáno, protože my odcházíme od té hory, jdeme nahoru. Pane, ať můžeme jít po každé příčce toho

žebříku, dokud nedosáhneme království Božího. Daruj nám to, Pane. Bud' s námi. Odpusť nám naše hříchy, těch, kteří zde zůstávají, aby byli pokřtěni na odpuštění svých hříchů, ve jménu Ježíše Krista. A ať nám jsou darovány tyto věci.

³³² Shromáždí nás dohromady zase dnes večer. Kéž Tvá moc a Tvoje požehnání jsou dnes večer nad námi. Kéž je to velký večer, dnes večer. Kéž mnozí, kteří jsou zmateni, ať se dnes večer zase narovnají. Daruj to, Otče, neboť my o to prosíme v Ježíšově jménu. Amen.

³³³ V pořádku, jestliže chcete, můžete se posadit, zatímco my budeme připravovat křest.

